

๑

“นางฟ้า... สะใภ้คนสุดท้ายแห่งจุฬาเทพต้องเป็นนางฟ้าเท่านั้น!”

น้ำเสียงมุ่งมั่นของหญิงชราที่นั่งพับเพียบอยู่บนพื้นกระดานตรงชานเรือนไทยเก่าแก่ทำให้ชายหนุ่มสวมเครื่องแบบทหารอากาศกะพริบตาปริบๆ ด้วยความงง ก่อนจะหัวเราะอย่างอดไม่ได้

“อย่าอ่อนครับ...” เขากอดน้องสาวของย่าแท้ๆ ซึ่งเลี้ยงดูตนมาแต่แบบเบาอย่างอดอ้อน “แค่ความฝัน อย่าอ่อนอย่าคิดจริงจังไปเลยนะครับ”

“อย่ามาหัวเราะเยาะย่านะชายพี่” นางตัวต้วค้อนด้วยท่าทางราวกับสาวรุ่น “ถึงจะเป็นแค่ความฝัน แต่โบราณว่าไว้ว่าฝันใกล้รุ่งจะเป็นความจริง ในเมื่อย่าฝันเห็นนางฟ้าติดปีกสีทองอร่ามบินเข้ามาในอ้อมกอดของชายพี่ หลานเองก็ไม่ปล่อยมือแม้กระทั่งตอนย่าตกใจตื่น เท่านั้นที่ย่าก็รู้แล้วว่าเบื้องบนจะต้องประทานนางฟ้าให้มาเป็นหลานสะใภ้ของย่าอย่างแน่นอน”

ท่าทางขึงขังของคนพูดทำให้ธณพีร์ยิ้มกว้าง เขากะระชับอ้อมแขนแน่นขึ้น จ้องมองผู้มีพระคุณซึ่งดูแลเขาใกล้ชิดยิ่งกว่ามารดาที่ล่วงลับไปตั้งแต่อายุเพียงแปดขวบ

หม่อมราชวงศ์หนุ่มรู้ดีว่าย่าอ่อนทั้งรักทั้งหลงตนยิ่งกว่าพี่ชายทั้งสี่ น้อยครั้งที่ท่านจะขัดใจเขา อาจเป็นเพราะรณพีร์เกิดในเวลาเดียวกับที่ย่าอ่อน ออกจากวังของเสด็จฯ มาพึ่งใบบุญผู้เป็นพี่สาวแก่ไม่มีครอบครัวเช่นนางจึง ทุ่มเทความรักให้หลานคนเล็ก โดยเฉพาะเมื่อมารดาของเขาเป็นถึงหม่อม- ราชวงศ์และเป็นหม่อมเอก ย่าอ่อนผู้ปลอบปล้ำฐานันดรสูงศักดิ์จึงดูแลเขา อย่างถวายชีวิต ถึงกับขอมานอนเป็นเพื่อนในห้องที่รณพีร์พำนักอยู่กับพี่ชาย ร่วมมารดา จนกระทั่งคุณชายใหญ่โตเป็นหนุ่มและขึ้นกรานจะดูแลน้องด้วย ตัวเอง ย่าอ่อนจึงยอมย้ายออกไปอย่างไม่เต็มใจนัก

รณพีร์ซาบซึ้งในพระคุณของย่าอ่อนอย่างยิ่ง แต่หลายครั้งความรักของท่านอบอุ่นจนร้อนระอุชวนให้อยากหลีกหนี ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เคยหลบเลี่ยง ย่าอ่อนได้มาน และยังสนุกทุกครั้งเมื่อได้เฝ้าแหยมท่านให้หัวใจคนแก่กระซุ่ม- กระซวย

“ผมจะไปหานางฟ้านางสวรรค์มาอีกทำไมเล่าครับ นางฟ้าของผมมีแค่ ย่าอ่อนคนเดียวก็พอแล้ว”

“ว๊วย! ปากหวานอย่างนี้เอง สาวๆ ถึงติดกันเกรียว” หญิงสูงวัยตีแขน เขาตึงเฟียะพลางค้อนปะหลับปะหลือก ชัดกับนัยน์ตาระยิบระยับดังที่หลาน ชายเห็นก็รู้ว่าท่านถูกใจ “เห็นเขาวาลัดดาซุบซิบเพ่งลงเรื่องชายพีร์ว่าเป็น คุณชายหนุ่มโสดที่ผู้หญิงในพระนครหมายปองมากที่สุดไม่ใช่หรือจ๊ะ”

“เขาพูดไปอย่างนั้นเองครับ อย่าไปสนใจเลย ย่าอ่อนทราบแต่เพียงว่า ผมรักย่าอ่อนมากกว่าใครก็พอแล้วนะครับ”

รณพีร์ซบแก้มลงบนตักของผู้เป็นย่าไม่ต่างจากที่เคยทำในวัยเด็ก ก่อนสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อสบตาทหญิงชราอีกนางซึ่งนั่งพับเพียบเจียนหมากอยู่ เบื้องหน้าเข้าพอดี เขาจึงรีบยัดตัวขึ้นอีกครั้งพร้อมเปลี่ยนคำพูด

“ผมรักหม่อมย่าด้วยนะครับ หม่อมย่ากับย่าอ่อนเป็นผู้หญิงที่ผมรัก มากที่สุดในชีวิตเลยทีเดียวนะ”

“อย่ามาประจบย่าเลย ถ้ารักย่าจริงก็ต้องมาให้ย่าเห็นหน้าบ่อยๆ สิจ๊ะ

ไม่ใช่ทำตัวเป็นพ่อพวงมาลัย กลับบ้านดึกตื่น ถ้ายาอ่อนไม่โทรศัพท์ไปปล้ำไว้ที่
กองบิน วันนี้พวกยาคงไม่เจอตัวชายพีร์แน่” ยาแห้ว ของเขาทำหนังสือเรียบบ
ทว่านัยน์ตาเจือความเอ็นดูจนคนเป็นหลานลัมผัสได้ หากกระนั้นหม่อมม
ราชวงศ์หนุ่มยังครั้นคร้าม

ใครจะเชื่อว่าบุคคลซึ่งพยัคฆ์หนุ่มแห่งฝูงบินขับไล่อันเกรียงไกร
ของกองทัพอากาศเกรงกลัวมากที่สุดในชีวิตจะเป็นเพียงหญิงชราร่างเล็ก ซึ่ง
นั่งสง่าอยู่ตรงหน้า แต่เป็นความกลัวผสมความรักและเคารพ

หม่อมยาเอี้ยดของเขาต้องรับภาระเลี้ยงดูหลานชายต่างมารดาถึงห้าคน
หลังจากที่หม่อมเจ้าวิซชากร บิดาของรณพีร์สิ้นชีพิตักษัยพร้อมหม่อมทั้งสาม
จากอุบัติเหตุทางรถยนต์ขณะเสด็จไปทรงบำเพ็ญกุศลทางภาคเหนือ ความ
เข้มงวดของหม่อมเอี้ยดนั้นเลื่องชื่อ ไม่เช่นนั้นคงไม่สามารถทำให้ห้าสิงห์แห่ง
จุฬาเทพรักใคร่กลมเกลียวประหนึ่งพี่น้องท้องเดียวกันและเติบโตได้ดีมาถึง
บัดนี้ โดยเฉพาะหลานชายคนเล็กอย่างรณพีร์ซึ่งซุกซนและเล่นแผลงๆ เป็น
ประจำ เพราะมียาอ่อนคอยให้ท้าย เขาจึงถูกหม่อมยาหลงโทษมากกว่าทุกคน

ทว่าคราวนี้ยาอ่อนกลับไม่เข้าข้างดังเคย ท่านพยักหน้าเห็นด้วยกับพี่สาว
จับจ้องหลานคนโปรดอย่างจริงจัง

“จริงของคุณพี่ ชายพีร์อายุไม่น้อยแล้วนะ น่าจะเลิกเที่ยวเตร่เสียที่
ดูอย่างชายเล็กสิ ตั้งแต่มีเมียก็อยู่ติดบ้าน ไม่เมาหัวราน้ำเหมือนเมื่อก่อน
เหลือชายพีร์นี่แหละที่ยังเป็นพ่อพวงมาลัย เห็นทีคงต้องหาเมียสักคน จะได้
อยู่บ้านอยู่ช่องให้ยาเห็นหน้าบ้าง”

รณพีร์ลอบยิ้มเมื่อในที่สุดยาอ่อนก็วกเข้าเรื่องเดิม... ใ่วว่าเขาไม่อยาก
มีภรรยา ตั้งแต่พี่ชายทยอยแต่งงานไปที่ละคน รวมถึงหม่อมราชวงศ์ธรร
ที่ชายใหญ่ ซึ่งหมั้นหมายกับคนรักมาหลายปี และเพิ่งแต่งงานไปเมื่อเดือนก่อน
หนุ่มโสดที่เหลือเพียงคนเดียวของบ้านจึงหวนนึกถึงตัวเอง

การแต่งงานของพี่ชายล้นคลอนความรู้สึกของรณพีร์อย่างยิ่ง เขา
ไม่เคยคิดเปรียบเทียบตัวเองกับพี่ๆ มาก่อน ทว่าตอนนี้ชายหนุ่มกลับรู้สึก

แปลกแยกราวกับอยู่เพียงผู้เดียวในบ้าน ความรู้สึกเปลี่ยวเหงาซึ่งไม่เคยมีกำลังรุมเร้าจิตใจเขา

จริงอยู่ที่นายทหารหนุ่มยินดีเมื่อเห็นพี่ชายมีความสุข แต่เป็นความเปรมปรีดิ์ผสมอิจฉา

พี่ชายทุกคนโชคดี ผู้หญิงที่พวกเขาเลือกแม่มาจากหลายฐานันดร แต่ก็เพียงพร้อมไปด้วยรูปสมบัติและคุณสมบัติ ความติงามของพวกเธอชนะใจยาทั้งสองรวมถึงรณพีร์ เหนืออื่นใดคือความรักซึ่งพวกเธอมีต่อบรรดาพี่ชายของเขา เช่นเดียวกับที่พวกเขาเองก็รักเธอ การแต่งงานของพี่ๆ จึงตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรักอย่างน่าอิจฉา

รณพีร์ไฝ่ฝันให้การแต่งงานของตนเกิดจากความรักเช่นเดียวกับพี่ชาย ไม่ใช่ครั้งแรกที่ย่าอ่อนยกเรื่องแต่งงานขึ้นมาพูด แต่ผู้หญิงที่ท่านอยากให้เขาแต่งงานด้วยนี่สิทำให้เขาไม่ยอมตกกระไดพลอยโจนทั้งที่อยากมีคู่ครองอยู่เหมือนกัน ดังนั้นเขาจึงไม่ยอมตกหลุมพรางของท่านเป็นอันขาด

ชายหนุ่มรัดอ้อมแขนรอบตัวผู้เป็นย่าแท้ๆ เอียงศีรษะขบปากท่าน แล้วยิ้มพรายอย่างขี้เล่น

“ผมคงหาเมียไม่ได้หรอกครับ ยาอ่อนเพิ่งบอกผมเองนี่ครับว่าหลานสะใภ้คนเล็กของจุฑาทิพย์ต้องเป็นนางฟ้าเท่านั้น แล้วผมจะไปหานางฟ้านางสวรรค์มาจากไหนกันเล่า”

อ่อนหัวเราะแฉ่วเบาในลำคอคล้ายกับเสียงหัวเราะของคนทีเพิ่งก้าวยชนะมาหมาดๆ รณพีร์จึงเงยหน้าขึ้นอย่างเอะใจจนเห็นว่านัยน์ตาที่สับตอบมามีทั้งแววสนใจและมาดหมายระคนกัน

“ไม่เห็นยากนี่จ๊ะ คุณวิไลร์ภาไงเล่า ชื่อของเธอหมายถึงนางฟ้าผู้คุ้มครอง เธอจะต้องเป็นนางฟ้าที่เมืองบนประทานมาให้หลานย่าอย่างแน่นอน”

“ปู่โธ! ยาอ่อนโย่งเข้าไปหาน้องรัมภาได้อย่างไรกันครับ ไม่เกี่ยวกันสักนิด” รณพีร์พูดเสียงกั้วหัวเราะ ทั้งขันทั้งฉิวที่สุดท้ายท่านก็วกเข้าเรื่องหม่อมหลวงคนงามแห่งเทวพรหมจนได้

จริงอยู่ที่รณพีร์ชื่นชอบผู้หญิงสวย แต่จากที่ได้รู้จักวิไลร์มา เธอมีดี
แค่รูปลักษณ์ภายนอก... อย่างอื่นนอกจากนั้น... นายทหารหนุ่มอยากกุมขมับ
เมื่อนึกภาพตัวเองต้องใช้ชีวิตร่วมกับเธอ

วิไลร์มาเป็นบุตรคนสุดท้องของหม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ สหายรักของ
หม่อมเจ้าวิชาวชิกร เป็นที่รู้จักกันในหมู่ผู้ใหญ่สองตระกูลว่า หม่อมเจ้าวิชาวชิกร
หมายมาดให้บุตรชายดองกับธิดาของพระสหาย แม้ท่านจะสิ้นชีพิตักษัยไป
นานแล้ว แต่หม่อมเอียดก็ยังคงพยายามจะสานต่อพระประสงค์

พี่ชายทั้งสี่ของรณพีร์ล้วนถูกจับคู่กับลูกหลานของหม่อมราชวงศ์เทวพันธ์
แต่พวกเขาหลุดรอดบ่วงเร็วไวนั้นได้อย่างหวุดหวิด และได้ครองรักกับผู้หญิงที่
พวกเขาเลือกด้วยตัวเอง พระประสงค์ของหม่อมเจ้าวิชาวชิกรจึงไม่สัมฤทธิ์ผล
เสียที ยิ่งหม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ยิ่งทวีความไม่พอใจ

โชคร้ายตกแก่รณพีร์ ผู้เป็นคุณชายหนุ่มโสดที่เหลือเพียงคนเดียว
ซ้ำยังมีเลือดสีน้ำเงินแท้ เนื่องจากบิดาเป็นถึงหม่อมเจ้า และมารดาคือหม่อม-
ราชวงศ์ วิไลร์มาเองก็เป็นธิดาคนสุดท้องของหม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ซึ่งยัง
ไม่มีคู่ ผู้ใหญ่สองฝ่ายจึงหมายมั่นปั้นมือให้ทั้งสองครองคู่กันเพื่อกุมความ
สัมพันธ์ของสองราชสกุลซึ่งคลอนแคลนลงทุกที โดยเฉพาะอ่อนที่เจ้าก็เจ้าการ
จับคู่ให้หลานชายคนโปรดยิ่งกว่าหม่อมเอียดเสียอีก

“ไม่เกี่ยวได้อย่างไรละ ถึงยาจะไม่เห็นหน้านางฟ้าในฝันซักๆ ยาก็รู้ว่า
จะเป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจากคุณวิไลร์มา” นางยีนยัน สายตาชิงชังชนิดที่
หลานชายรู้ว่าอยากจะเป็นอื่นใน รณพีร์จึงส่งสายตาออกอ้อนไปทางหม่อมย่า
ผู้เปี่ยมไปด้วยเหตุผลอย่างขอความช่วยเหลือ

“หม่อมย่าครับ ย่าอ่อนเอาความฝันกับความจริงมาปนกันเสียแล้วครับ”

หม่อมเอียดชะงักมือจากงานที่ทำ นางสบตาเขานิ่ง วางใบพลูที่เจียน
อย่างสวยงามลงในชามหมากเงินด้วยท่วงท่าคล่องแคล่วแต่แซมข้อยสมเป็น
อดีตสาวชาววัง ก่อนจะกล่าว

“แม่อ่อนงมงายกับความฝันไปจริงๆ นั้นแหละ” รณพีร์กำลังจะฉีกยิ้ม

ด้วยความใจชื้นอยู่แล้ว หากไม่ได้ยินถ้อยคำถัดมา “แต่อย่าเห็นด้วยที่ว่าชายพีร์ควรหาเมียสักคน จะได้เลิกเป็นพ่อพวงมาลัยเสียที หลานก็รู้ว่าท่านพ่อของหลานประสงค์สิ่งใด หลานอายุไม่น้อยแล้ว หน้าที่การงานก็ดี เป็นถึงเรืออากาศโท อีกไม่ช้าคงได้เลื่อนเป็นเรืออากาศเอก คุณวิไลรั่มภาก็เรียนจบมหาวิทยาลัยมาเป็นปีแล้ว สมควรแก่เวลาที่จุฑาทูเทพกับเทวพรหมจะรวมเป็นทองแผ่นเดียวกันเสียที คุณชายเทวพันธ์เพิ่งเลียบๆ เคียงๆ ทยายามาเหมือนกัน ให้ฝ่ายหญิงรอนานหนักจะไม่งาม”

“แต่ผมไม่ได้คิดอะไรรักกับน้องรั่มภามากไปกว่าน้องสาวนะครับ” รณพีร์แย้ง หน้าเจื่อนลงทุกที

“แต่ชายพีร์ก็ไม่ได้ผูกสมักรักใคร่ผู้หญิงคนไหนไว้เหมือนกันไม่ใช่รี” หม่อมเอียดย้อนเข้าให้ ครั้นเขาไม่ตอบ นางจึงยิ้มมุมปาก “ถ้าอย่างนั้นชายพีร์ก็น่าจะลองให้โอกาสคุณวิไลรั่มภบ้าง อย่าไม่เห็นใครเหมาะสมกับหลานมากไปกว่าเธอ ไม่แน่ว่าชายพีร์อาจจะรักเธอมากกว่ารักแบบน้องสาวเข้าสักวัน”

รณพีร์ลอบกลืนน้ำลายอันเหนียวเหน็ดเพราะรู้ว่าไม่มีวันนั้นแน่

“แล้วถ้าผมผูกสมักรักใคร่ใครไว้เสียแล้วเล่าครับ”

“อะไรกัน ไม่เคยได้ยินสักที่ว่าชายพีร์มีใครที่ไหน หรือว่าแอบมีใครไว้แล้วไม่บอกย่า” อ่อนต่อว่าอย่างอ่อนๆ ก่อนดักคอดด้วยสีหน้าขึงตึง “ถ้าเป็นพวกสาวๆ ที่ชายพีร์คงไปเที่ยวที่โลลิตังโลลิต้าอะไรนั้น ย่าไม่ยอมรับหรอกนะ ผู้หญิงเที่ยวเตร่ ย่าไม่ชอบ”

“ใครๆ เขาก็ไปเที่ยวกันทั้งนั้นแหละครับ แค่ฟังเพลง เต็มรำ แล้วก็สังสรรค์กันธรรมดา ไม่มีอะไรเสียหายสักนิด” เขาบิบนวดแขนของผู้เป็นย่าอย่างประจบเหมือนที่ได้อผลแทบทุกครั้งเมื่อท่านอารมณ์เสีย แต่อ่อนยังคงหน้าบูด

“เสียหายหรือไม่ย่าไม่รู้ แต่กุลสตรีที่ดีควรอยู่กับเขี้ยวเผ้ากับเรือนถึงจะถูก อย่าลืมนะว่าชายพีร์เป็นถึงคุณชายแห่งจุฑาทูเทพ ย่าไม่ยอมทรอกถ้าชายพีร์จะคว่าผู้หญิงที่ไหนไม่รู้มาเป็นเมีย หลานมีเชื้อสายราชสกุลแท้

ทั้งทางท่านชายวิษขารและคุณหญิงอุบลวรรณ คนที่เหมาะสมกับหลาน ก็ต้องมีเชื้อสายราชสกุลเหมือนกันถึงจะถูก ผู้หญิงคนนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากคุณวิไลร์มาเพียงคนเดียว”

ชายหนุ่มกำลังจะอ้าปากค้านแต่ไม่ทันหม่อมเอียด

“แม่อ่อนพูดถูก การแต่งงานระหว่างชายพีร์กับคุณวิไลร์มา นอกจากจะรักษาเชื้อสายราชสกุลแท้ไว้แล้ว ยังช่วยสานความสัมพันธ์ระหว่างจุฑาทพ กับเทวพรหมให้กลับมาแน่นแฟ้นอีกครั้ง ที่สำคัญพระประสงค์ของท่านพ่อ หลานก็จะได้รับการตอบสนองเสียที”

สายตาข่มขู่แกมบังคับของย่าทั้งสองทำให้รณพีร์กินไม่เข้าคายไม่ออก สีหน้าของเขาแดงเผ็ดเผื่อนมากจนหม่อมเอียดต้องเอ่ยปากถาม

“ทำไมทำหน้าแบบนี้เล่าจ๊ะ ย่าให้ชายพีร์แต่งงานนะ ไม่ใช่เอาไปฆ่าไปแกงที่ไหน”

“การแต่งงานกับคนที่เราไม่รัก ก็เหมือนกับถูกจับไปฆ่าไปแกงนั่นแหละครับ” รณพีร์สารภาพด้วยความหนักใจ

“ย่าไม่เห็นว่าคุณวิไลร์มาจะมีอะไรไม่ดี จริงอยู่ที่เธออาจมีนิสัยเป็นเด็กไปสักหน่อย แต่เธอก็ร่าเริงสดใส คล่องแคล่ว และเข้าสังคมเก่งสมเป็นสาวสมัยใหม่ ต่อไปเมื่อชายพีร์เป็นใหญ่เป็นโต คุณวิไลร์มาจะยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ร่วมงานสมาคมกับชายพีร์ได้อย่างไม่อายใคร ลองให้โอกาสเธอสักหน่อยเถอะ เริ่มจากวันเสาร์นี้ ย่ากับย่าอ่อนจะไปดูละครกรมศิลป์ฯ ย่าชวนคุณวิไลร์มาไว้แล้ว ชายพีร์ช่วยไปรับเธอที”

“แต่...” ชายหนุ่มอีกอึก

“วันเสาร์ชายพีร์ไม่ต้องไปกองบินไม่ใช่หรือ” หม่อมเอียดดักคอ

“เอ้อ...ครับ...” เขาตอบรับอย่างจำใจ

“ถ้าอย่างนั้นก็เป็นอันตกลง” คนเป็นย่าพยักหน้าและยิ้มกับน้องสาว แล้วจัดการมัดมือชกหลานชายโดยไม่ให้ออกาสปฏิเสธอีก “หากชายพีร์กับคุณวิไลร์มาชอบพอกัน ย่าจะจัดงานหมั้นและงานแต่งงานหลังวันเกิดย่าเสียเลย

ยากับยาอ่อนจะได้ยิ้มเหลนเสียที”

รณพีร์อึ้งไปนาน ก่อนจะผินรับคำทั้งที่ในใจตะโกนค้าน... อีกเพียงสี่เดือนก็จะถึงวันเกิดครบรอบเจ็ดสิบหกปีของหม่อมเอียด เขาจะรอดพ้นจากการแต่งงานแบบคลุมถุงชนนี้ได้อย่างไร

หม่อมราชวงศ์หนุ่มยังกักตักยิ้มไม่หาย แม้จะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลองมานั่งทอดอารมณ์อยู่ในห้องใต้หลังคาโดมแล้ว ห้องนี้เป็นส่วนพักผ่อนซึ่งมีเพียงห้าสิงห์แห่งจุฬาทิวทัศน์ที่เข้ามาใช้งาน ในมือชายหนุ่มมีแก้วบริันดีที่เพิ่งรินบริันดีมาหมาดๆ

รอบโต๊ะกลมที่รณพีร์นั่งอยู่รายล้อมด้วยพี่ชายซึ่งรีบกลับมารวมตัวกันทันทีเมื่อรู้ว่าน้องคนสุดท้องกำลังมีปัญหา

ธรรานั่งอยู่ทางขวา เขาเป็นพี่ชายคนโตและมีมารดาคนเดียวกับรณพีร์ แต่อายุห่างกันมาก เนื่องจากหม่อมราชวงศ์อุปสรรคแห่งเสียหลายครั้ง กว่าจะมีบุตรคนเล็กคุณชายใหญ่ก็อายุได้เจ็ดปีแล้ว บัดนี้พี่คนโตรับราชการในกรมศิลปากรและเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย เขามิหน้าที่ดูแลทรัพย์สินทั้งหมดของหม่อมเจ้าวิซชากร และได้ครอบครองบ้านจุฬาทิวตามสิทธิ์ของโอรสองค์โต ขณะที่น้องชายคนอื่นแยกย้ายกันไปปลูกเรือนหอในอาณาเขตเดียวกับบ้านใหญ่หลังจากแต่งงาน

แก้อี้ตัวถัดจากคุณชายใหญ่เว้นว่าง เนื่องจากปวรจุจ หรือคุณชายจุจ ซึ่งเกิดจากหม่อมซ่องนาง ต้นห้องของหม่อมราชวงศ์อุปสรรคออกไปประจำอยู่ ณ สถานเอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงเบิร์น ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ในฐานะเลขานุการโทตั้งแต่สองปีก่อน นานๆ จึงกลับมาเยี่ยมบ้านพร้อมภรรยา

ผู้ชายใส่แว่นที่นั่งอยู่บนแก้อี้ตัวต่อจากนั้นคือ พุฒิภัทร พี่ชายคนที่สาม ซึ่งเป็นศิษย์แพทย์มือฉมังและอาจารย์แพทย์ที่อายุน้อยที่สุดในประเทศ ส่วนแก้อี้ตัวสุดท้ายระหว่างพุฒิภัทรกับรณพีร์เป็นที่นั่งของคุณชายเล็ก

หรือรัชชานนท์ เขาเป็นวิศวกรแห่งกรมโยธาเทศบาล^๑ ใบหน้าของหม่อม-
ราชวงศ์หนุ่มละม้ายพุฒิกัทรอยู่มาก เนื่องจากทั้งสองมีมารดาคนเดียวกัน คือ
หม่อมหยก บุตรสาวเจ้าสัวใหญ่ผู้มั่งคั่ง ผิดของพวกเขาจึงขาวจัด นัยน์ตา
ยาวรีแบบคนไทยเชื้อสายจีน ต่างจากธรรมาภรณ์พีร์ซึ่งคมเข้มอย่างไทยแท้

ธรรมาภรณ์สบตาพี่ชายทีละคน ถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วกระดกแก้ว
กลืนน้ำสีอำพันดังอักๆ อย่างไม่กลัวเมา

“พอเถอะชายพีร์ ดีม่มากๆ จะเป็นโรคตับแข็งเอา” พุฒิกัทรปราม
คนเป็นน้องมองหน้าพี่ชายเพียงชั่วแวบ ก่อนจะคว้าขวดแก้วเจียรไนขึ้นมา
เตรียมรินใหม่อย่างตื้อรั้น จนกระทั่งได้ยินแพทย์หนุ่มกล่าวถ้อยคำัดตมา
“พຽ່ງนี้ม่เเวรบิม่ไช่หริอ”

ธรรมาภรณ์ชะงักมือ ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ทำให้เขาขอมวางขวดบรินดี
ลงแต่โดยดี

“เหล้าไม่ช่วยแก้ปัญหาหรอก เวลานั้นนายควรคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไป”
พี่ชายคนโตแนะนำพลาทงหมุ่นแก้วบรินดีในมือเล่นด้วยท่าทางสบายๆ ตรงข้าม
กับน้องชายที่ขมวดคิ้วมุ่น

“ผมว่าจะไปอยู่ในกองบินสักพักครับ”

“ชายพีร์จะเรียนหม่อมย่าว่าอะไรละ ท่านรู้จักกับคุณแม่ของผู้
บังคับกองบินด้วยม่ไช่หริอ หากท่านเกิดสงสัย แล้วไปคุยกันละก็...”
รัชชานนท์ทอดเสียงยาวพร้อมใช้นิ้วชี้ทำท่าปาดคอตัวเอง

“ผมเตรียมข้อม่างไว้แล้วครับ ตั้งใจว่าพຽ່ງนี้จจะไทรคัฟท์จากกองบิม่มา

^๑ กรมโยธาเทศบาล เป็นชื่อเดิมของกรมโยธาธิการและผังเมืองในปัจจุบัน ก่อตั้งขึ้นใน
รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยใช้ชื่อ ‘กรมโยธาธิการ’ ต่อมาได้
ยกฐานะเป็น ‘กระทรวงโยธาธิการ’ หลังจากนั้นมีการโอนย้ายสังกัดและเปลี่ยนชื่ออยู่หลาย
ครั้ง จนในรัชสมัยของสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล จึงเปลี่ยนชื่อเป็น ‘กรมโยธา
เทศบาล’ ก่อนจะเปลี่ยนกลับมาเป็น ‘กรมโยธาธิการ’ อีกครั้ง ใน พ.ศ. ๒๕๑๕

เรียนหม่อมย่า จะได้แนบเนียน คงไม่มีปัญหากระมัง เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมต้องไปค้างในกองบิน หากหม่อมย่ายังไม่เชื่อ ผมอาจจะเรียนท่านว่าเป็นความลับทางการทหารไปเสียเลย” นายทหารหนุ่มกระตักยิ้ม แกว่ตากลับมาแพรวพราวชี้เล่นอีกครั้ง ก่อนจะขีมิลงตามเดิม

“ชายพีร์กับชายเล็กเหมือนกันไม่มีผิด นี่จะหนักหนึ่กันดี๊ๆ แต่จะหลบไปได้สักกี่น้ำกัน หม่อมย่าต้องหาทางจับคู่นายกับน้องวิไลร์มากอีกแน่” พุทธิภัทรเตือน รัชชานนท์รีบพยักหน้าสับสน

“นั่นสิชายพีร์ ดูอย่างพีลี ต่อให้หนีไปเกือบสุดขอบประเทศ หม่อมย่าก็ไม่ยอมแพ้อยู่ดี”

“แต่ที่ชายเล็กก็รอดมาได้นี่ครับ แถมยังได้แต่งงานกับผู้หญิงที่พีร์รักอย่างมีความสุข” รณพีร์แย้งด้วยน้ำเสียงไม่ปิดบังความอิจฉา

การแต่งงานของคุณชายเล็กเมื่อปีก่อนลั่นคลอนความรู้สึกของรณพีร์ ยิ่งกว่าการแต่งงานของพี่ชายคนใด เนื่องจากรัชชานนท์อายุไล่เลี่ยกับเขา ทุกคนเคยคิดว่าคุณชายเล็กจะเป็นสิ่งทีคนสุดท้าย หม่อมเจ้าวิซชากรจึงประทานนามว่า ‘เล็ก’ เป็นการปิดท้าย แต่หลังรัชชานนท์อายุได้ขวบเศษ หม่อมราชวงศ์อุบลวรรณก็ตั้งครรรค์คุณชายคนสุดท้ายอย่างไม่คาดฝัน

เพราะอายุใกล้เคียงกันมากนี่เอง รัชชานนท์กับรณพีร์จึงเป็นเสมือนคู่หู ร่วมกันเล่นแผลงๆ มาตั้งแต่จำความได้ ทั้งยังเคยเป็นเพื่อนกินเหล้าสังสรรค์ตามประสาหนุ่มโสด ทว่าหลังแต่งงาน ผู้เป็นที่ถอดเขี้ยวเล็บออกไปจนหมด และใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับภรรยา รณพีร์จึงหมดเพื่อนที่วัยที่รู้ใจไปโดยปริยาย

“ถ้าอย่างนั้นนายก็ต้องหาผู้หญิงสักคนมาแต่งงานด้วย หากเป็นคนที่หม่อมย่ายอมรับ ท่านอาจจะใจอ่อนยอมขัดพระประสงค์ของท่านพ่อก็ได้นะ รีบหาเข้าก็แล้วกัน เพื่อจะได้มีหลานมาให้หม่อมย่ากับย่าอ่อนเลี้ยง แต่ก็คงมีหลังพินันท์แหละ เพราะถึงแต่งงานช้า พี่อาจแข่งหน้ามีลูกก่อนทุกคนก็ได้” พี่ชายคนโตคุยโอ่ น้องสองคนที่แต่งงานก่อนนานแล้วจึงพากันโวยวาย

รณพีร์หัวเราะ นึกขันพี่ชายซึ่งต่างไม่ยอมแพ้กัน หากกระนั้นคนเป็นน้องก็ยินดี เพราะกว่าแต่ละคนจะได้ลงเอยกับผู้หญิงที่พวกเขารัก พี่ชายกับพี่สะใภ้ต้องผ่านบททดสอบมากมายจนเกือบคลาดแคล้วกัน พวกเขาจึงสมควรมีความสุขเสียที

หลังเก็บกันเรื่องการมีลูก คุณชายพุมิภัทรวาทกลับมาเรื่องเดิม

“ที่พี่ชายใหญ่พูดก็ถูกนะ นายควรแต่งงานกับผู้หญิงสักคนจะได้หมดเรื่อง นายรู้จักอยู่หลายคนไม่ใช่หรือ มีใครเข้าตากรรมการบ้างไหมล่ะ”

“ถ้ามี ผมคงไม่กลุ้มมุ่นอย่างนี้หรอกครับ” รณพีร์ตอบเสียงเครียด

“แล้วผู้หญิงที่นายเคยตามรับตามส่งเล่า เท่านั้นก็มากพอแล้ว เลือกมาสักคนสิ” รัชชานนท์หรือตาอย่างใช้ความคิด ก่อนจะร่ายชื่อที่นึกได้ออกมา “คุณกัลยา หลานสาวเจ้าคุณนิติธำรงค์ไง ชายพีร์พาเธอไปฟังเพลงที่โลลิต้า ออกบ่อย หรือจะเป็นคุณพิณพิทยที่เป็นนักเรียนป็นิ่งก็ได้ พี่ว่าเธอสวยดีนะ คุณแม่เธอก็เคยอยู่ในวังเดียวกับย่าอ่อนด้วยไม่ใช่หรือ”

“คุณยาเพิ่งหมั้นไปเมื่อเดือนก่อน ส่วนคุณพิณแต่งงานแล้ว เพิ่งคลอดลูกเสียด้วย พี่ชายเล็กเลิกเที่ยวมานานจนไม่ได้ตามข่าวคนในสังคมกระมัง”

“อ้าว! งั้นระอ่ะ พี่คงอยู่กับเมียจนห่างหายจากวงการนี้ไปจริงๆ นั่นแหละ” อดีตคู่หูยอมรับหน้าขึ้น “ถ้าอย่างนั้น หม่อมหลวงฉัตรารรณที่ชายพีร์เพิ่งพาไปตีเทนนิสที่สโมสรไหมล่ะ เธอมีเชื้อมีสายไม่ต่างจากน้องวิไลร์รมา ทานพ่อของเธอก็เป็นนายทหารอากาศเหมือนชายพีร์เสียด้วย หม่อมย่าน่าจะยอมรับเธอได้ไม่ยาก”

“เธอเป็นเพื่อนคนหนึ่งของผมเท่านั้นเองครับ แล้วผมก็ไม่ได้รักเธอด้วย ถ้าจะแต่งงาน ผมก็อยากแต่งงานกับผู้หญิงที่ผมรักมากกว่า ไม่ใช่แต่งงานเพราะความจำเป็น”

รณพีร์บอกเสียงจริงจัง พี่ชายจึงนิ่งไป ดวงตาทุกคู่ซึ่งจ้องตอบมา บ่งบอกถึงความเข้าใจ ก่อนธรรจะตบขาเขาอย่างให้กำลังใจ

นายทหารหนุ่มมองพี่ชายร่วมอุทรด้วยแววตาไม่ต่างจากตอนเขา

ยังเด็กและเฝ้าถามปัญหาสารพัดกับพี่ชายใหญ่ผู้เปรียบประดุจพี่และพ่อคนที่สองหลังบิดาลิ้นซีพิตักซ์

“ปัญหาอยู่ที่ว่าผมไม่เคยมีความรักมาก่อน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหน้าตาของมันเป็นอย่างไง”

ธราธรยิ้มอ่อนโยน “ไม่มีใครรู้หรอกว่าความรักหน้าตาเป็นยังไง รู้แต่ว่ามันจะจูงใจมาโดยไมทันตั้งตัวด้วยซ้ำ รู้อีกทีนายก็รักจนถอนตัวไม่ขึ้นแล้ว นั่นแหละ”

“แล้วผมจะทราบได้อย่างไรเล่าครับว่าความรักจูงใจผมเข้าให้แล้ว”
รณพีร์ขมวดคิ้วข้องใจ

“เมื่อไหร่ที่ชายพีร์เจอผู้หญิงสักคน แล้วเริ่มถอนสายตาดูจากเธอไม่ได้ อยากจ้องมอง อยากพูดคุย อยากอยู่ใกล้ๆ ปกป้องทะนุถนอมเธอ และพร้อมจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้เธอมาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เมื่อนั้นแหละที่นายถูกความรักจูงใจเข้าให้แล้ว” พุฒิภัทรอธิบาย

รณพีร์นั่งงอไปแล้วพึมพำแผ่วเบา

“ถ้าอย่างนั้น...ผมก็คงไม่เคยมีความรักจริงๆ นั่นแหละ”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะมีโอกาสรักใคร่สักคนหรือไม่ ในเมื่อเวลาแห่งการเป็นโสดของเขาใกล้หมดเต็มที

ไม่สิ... ชายชาติทหารอย่างเขาไม่มีวันยอมแพ้ด้วยเรื่องเพียงเท่านี้ ต่อให้ไม่เจอผู้หญิงที่เขาจะรัก เขาก็ไม่มีวันยอมถูกคลุมถุงชนแน่ และจะต้องทำทุกสิ่งเพื่อให้หลุดพ้นหลุมพรางของหม่อมย่าให้จงได้!

๒

เครื่องบินขับไล่สี่เงินแบบหนึ่งที่นั่ง รุ่น F-86F^๒ จำนวนสองลำพุ่งทะยานไปบนท้องฟ้าด้วยความปราดเปรียว ไม่ต่างจากเสือโคร่งที่แผ่นโผน

---

^๒North American F-86F Sabre เป็นเครื่องบินขับไล่ไอพ่นทิ้งระเบิด ปีกูลู่หลัง ที่นั่งเดียว มีชื่อเสียงมากในสมัยสงครามเกาหลี ต่อมาสหรัฐอเมริกามอบให้ไทยตามโครงการร่วมมือทางการทหาร (Military Assistance Program - MAP) ใน พ.ศ. ๒๕๐๔ โดยประจำการในฝูงบิน ๑๓ กองบินน้อยที่ ๑ ดอนเมือง ภายหลังจากการบรรจุเครื่องบินขับไล่ F-86L ซึ่งเป็นรุ่นใหม่กว่า เครื่องบินรุ่นนี้จึงถูกโอนไปไว้รวมกันที่ฝูงบิน ๔๓ กองบิน ๔ ตาคลี จนกระทั่งปลดประจำการใน พ.ศ. ๒๕๑๕

ในกองทัพอากาศไทย ผลงานของ F-86F ที่เคยมีการบินที่กไว้ได้แก่ ฝูงบิน ๑๓ เคยใช้บินสกัดกั้น มิก-17 ของกัมพูชาในช่วงกรณีพิพาทเขาพระวิหาร และช่วงปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๑๓-๒๕๑๕

ปัจจุบันเครื่องบินขับไล่อุ่นดังกล่าวตั้งแสดงอยู่หลายแห่ง ได้แก่ พิพิธภัณฑ์กองทัพอากาศ โรงเรียนนายเรืออากาศ กองบัญชาการกองทัพอากาศ กองบิน ๑ กองบิน ๔๑ ท้องฟ้าจำลองกรุงเทพ และพิพิธภัณฑ์การบินและอวกาศ

อยู่ตรงส่วนหัวของตัวเครื่อง อันเป็นสัญลักษณ์ของกองบินน้อยที่ ๑^๓ แห่ง กองทัพอากาศไทย ปลายหางของเครื่องบินมีรูปสายฟ้าฟ้าดสีขาวแลบปลาบ อยู่บนแถบสีแดงเหนือธงไตรรงค์ ตอกย้ำถึงความรวดเร็วประดุจจอสุนีบาต ทั้งยังเป็นเครื่องหมายของฝูงบิน ๑๓^๔ อันเกรียงไกร

เครื่องบินไอพ่นทั้งสองไต่ระดับลงร้อนสู่ลานวิ่ง ฝูงนลอยคลุ้งทันทีที่ล้อแตะพื้นและหายวับไปอย่างรวดเร็ว เครื่องบินแล่นบริ้ไปตามทาง ก่อนลดความเร็วลงทีละน้อย และหยุดนิ่งตรงจุดที่ช่างประจำเครื่องโบกบอกตำแหน่งบนลานวิ่ง นายช่างอีกคนรีบนำไม้ห้ามล้อมาสอดไว้

ทหารหนุ่มสองนายก้าวลงจากบันไดซึ่งพาดอยู่แนบตัวเครื่องด้วยความคล่องแคล่ว การแต่งกายของทั้งคู่เหมือนกันตรงที่พวกเขาสวมชุดนักบิน สีเขียวขี้ม้า มีจีสูท^๕ รัดอยู่ตรงต้นขา ด้านหลังติดร่มชูชีพเพื่อการฉุกเฉิน ส่วนในมือถือหมวกบินสีเดียวกับชุด

สิ่งที่ผิดแผกจากกันคือนายทหารซึ่งเดินนำหน้าผู้กล้าพ่นคอสีบานเย็น

^๓ กองบินน้อยที่ ๑ ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๑ เดิมเป็น 'กองบินใหญ่ทหารบกที่ ๑' ขึ้นกับกรม อากาศยานทหารบก ตั้งอยู่ที่สนามบินดอนเมืองฝั่งตะวันตก ก่อนจะเปลี่ยนเป็น 'กองบินน้อยที่ ๑' ใน พ.ศ. ๒๔๗๙ ปัจจุบันกองบินแห่งนี้มีชื่อเรียกว่า 'กองบิน ๑' และย้ายมาอยู่ที่ สนามบินหัวทะเล จังหวัดนครราชสีมา ในอดีตกองบินนี้เคยสร้างวีรกรรมด้วยการร่วมรบในสงครามพิพาทระหว่างไทย อินโดจีน และฝรั่งเศส และในสงครามมหาเอเชียบูรพา

^๔ ฝูงบิน ๑๓ เดิมคือฝูงบิน ๓ ขึ้นตรงต่อกองบินน้อยที่ ๑ ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น 'ฝูงบิน ๑๐๓' และย้ายมาอยู่ที่กองบิน ๑ โคราช มีเครื่องบิน F 16 ประจำการ

^๕ G-SUIT หรือชุดต้านแรงโน้มถ่วงของโลก มีรูปทรงคล้ายกางเกง สวมทับชุดนักบินอีกชั้นหนึ่ง โดยมีกระเปาะลมที่ให้แรงดันลมบีบรัดต้นขา นักบินเพื่อให้เลือดซึ่งกองอยู่บริเวณขามีแรงดันส่งขึ้นไปเลี้ยงสมองและส่วนต่างๆของร่างกาย เนื่องจากนักบินที่ปฏิบัติงานในอากาศยานซึ่งเคลื่อนไปในอากาศด้วยความเร็วสูง แรง G จะเพิ่มขึ้น ทำให้เลือดในร่างกายของนักบินไหลลงขา หากไม่มี G-SUIT นักบินอาจหมดสติได้

สี่ประจำฝูงบิน ๑๓ และปักสัญลักษณ์รูปเสือโคร่งของกองบิน แสดงถึงการเป็นนักบินพร้อมรบเต็มตัว ไม่ใช่กับบินใหม่ที่เพิ่งได้รับการบรรจุเข้าฝูงเหมือนทหารรุ่นน้องซึ่งเดินตามมา

ที่สำคัญคือความหล่อคมเข้มของชายหนุ่มซึ่งยากจะมองผ่าน โดยเฉพาะนัยน์ตากายแฉะเอาเรื่องระคนตื้อรั้น หากกระนั้นก็แพรวพรามีชีวิตชีวาส่งให้ดวงหน้าคมคายแบบชายไทยแก่น่าลยยิ่งขึ้น

นายทหารหนุ่มเขียนรายงานในสมุดประจำเครื่องและส่งให้ช่างอากาศเพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยของเครื่องบินก่อนการใช้งานครั้งต่อไป เขาเดินนำหน้าไปยังอาคารฝูงบิน ผงกศีรษะทักเรืออากาศตรีขันติ นักบินรุ่นน้องซึ่งวิ่งออกมาจากอาคารราวกับคอยเวลานี้มานาน

“เป็นยังไงบ้างครับ ไอ้พลสอผ่านมาตรฐานของพีพีรีเปล่า”

“เกือบผ่าน ยังมีข้อต้องปรับปรุงอีกหลายข้อ ฉันทจะตีรีฟ^๖ ให้ฟังหลังจากนี้” รถพีรีตอบเป็นการเป็นงาน ด้วยความที่เขาเป็นเรืออากาศโทอาวุโส มีประสบการณ์การบินมากกว่า ๕๐๐ ชั่วโมง รถพีรีจึงได้รับมอบหมายให้สอนทหารรุ่นน้องซึ่งเพิ่งจบโรงเรียนการบินและบรรจุเข้ามาในฝูงบินรบแห่งนี้เพื่อฝึกขับเครื่องบินเฉพาะแบบ และเป็นนักบินพร้อมรบต่อไปในอนาคต

กำลังกับขันติเป็นสองในจำนวนศิษย์การบิน ๖ คนที่เขารับผิดชอบ คนแรกมีแวไปได้ไกลทีเดียว ผิดกับขันติซึ่งพ่นลมหายใจหงุดหงิดตามประสาคนใจร้อน

“อะไรวะไอ้พล เสียแรงที่แกเก่งสุดในรุ่น แคนี่ก็ทำไม่ได้ อย่างนี้ก็อดขับแม่จាកัวร์คัมของพีพีรีไปโฉบฉวยสิวะ”

“แกนี่นอกจากจะใจร้อนแล้วยังปากเสียอีกไอ้ชนแตก ที่ไอ้พลท้าววันนี้ก็นับว่าใช้ได้แล้ว แต่ที่ฉันทยังไม่ให้ผ่านก็เพราะฉันทตั้งเกณฑ์ไว้สูงกว่าปกตินะสิ

^๖ Debrief การประชุมสรุปหลังการบินเพื่อวิเคราะห์ผลการบินในแต่ละครั้ง และนำผลมาปรับปรุงแก้ไขการบินให้ดีขึ้น

ขับเครื่องบินรบไม่ใช่เล่นจำอวดนะไว้อย่างนี้” ยิงแกเจอบททดสอบยากๆ เวลาไปรบจริงจะได้ไม่ถูกข้าศึกสอยร่วงไงล่ะ” รณพีร์เอ็ดแล้วผินหน้าไปทางกำแพง “ฉันยอมให้แกขับแม่จាកัวร์ของฉันสักวันก็แล้วกัน ถือเป็นรางวัลที่แกตั้งใจ”

“จริงหรือครับพีร์” กำพลตาโต

“เออสิวะ ฉันเคยพูดปดกับพวกแกนี่” หม่อมราชวงศ์หนุ่มยื่นถาดพลังงานถึงการพนันสนุกๆ กลางวงเหล้าที่เขาสัญญากับรุ่นน้องในความดูแลว่าหากพวกเขาขับเครื่องบินผ่านเกณฑ์ที่น่าพอใจ เขาจะให้ยืมขับรถจាកัวร์รุ่น XK140 สีดำเปิดประทุน ที่พี่ชายซื้อให้เมื่อคราวรณพีร์ได้รับการบรรจุเข้าฝูงบินแห่งนี้ใหม่ๆ

“ขอบคุณครับ” กำพลตะเบะรับ ดวงตาทอประกายตื่นตื่น

“รุ่นนี้เข้าแกต้องรีบเอามาคืนล่ะ เดี่ยวฉันไม่มีใช้ไปถูระ อ้อ! ที่ฉันชมแกอย่าหลงนะไว้อย่างนี้” ยิงได้รับคำชมแกก็ต้องทำให้ดียิ่งขึ้น ห้ามด้อยไปกว่านี้เป็นอันขาด ไม่อย่างนั้นฉันเอาแกตาย” ธุรการบินหมู่และเดินตรงไปยังอาคารฝูงบินอย่างไม่เร่งร้อน

“เมื่อไหร่ผมจะมีวาสนาได้ขับแม่จាកัวร์ของพีร์บ้างล่ะครับ” ชันติถามพลังงานจำตามมาติดๆ

“ก็ตอนที่แกเลิกเป็นไอ้ขี้แตกแล้วนะสิวะ” รณพีร์แตกดัน เจ้าของชื่อซึ่งถูกตัดแปลงหน้าเจื่อนลง “จำไว้ว่าแกจะไปเป็นโคเคนทวิคัลที่ไหนก็เรื่องของแก แต่เวลาขับเครื่องบินรบแกต้องควบคุมอารมณ์ให้ดี อย่าบ้าระทำให้มันมากนัก เพราะไม่ใช่แค่ชีวิตแกคนเดียวที่อยู่ในความเสี่ง มันหมายถึงชีวิตของทุกคนในหมู่บินที่ไปกับแกด้วย”

“ครับผม” ชันติยิ้มแห้งๆ จนรณพีร์ชักสงสัยว่า รุ่นน้องคนนี้เป็นนักบินฝีมือดี แต่ข้อเสียใหญ่คือมักทำอะไรเสี่งๆ

อันที่จริงข้อด้อยของชันติไม่ต่างจากของรณพีร์เมื่อเริ่มเป็นนักบินใหม่ๆ โชคดีที่เขาได้ธุรการบินเข้มงวดคอยปรามและเตือนสติจนเขาอยู่กับร่องกับรอยได้อย่างทุกวันนี้ ชายหนุ่มจึงหวังว่าจะลดทอนข้อเสี่งของรุ่นน้อง

ได้สักวัน เมื่อจะได้นักบินขับไล่ฝีมือดีเพิ่มมาอีกคน

“ถ้าแก่ปรับปรุงตัวได้ ฉันจะให้แกเอาแม่จากรัวร์ไปขับสองวันเลย”

“ผมจะทำให้ได้ครับ พี่พี่รอดูก็แล้ว” ขันติภูมิเอียงกรະหิเยนกรະหิเยหรือจนรณพีร์นีกขัน หากทำได้ นายทหารรุ่นน้องคงกระโดดขึ้นเครื่องบินไปเสียเดี๋ยวนี้เพื่อพิสูจน์ให้เขาเห็น

หม่อมราชวงศ์หนุ่มก้าวเข้าไปยังประตูของอาคารฝูงบิน กำลังจะสรุปการบินในวันนี้ ทหารคนหนึ่งก็มุ่งตรงมา

“มีอะไรหรือจ่า”

“มีผู้หญิงมาขอพบผู้หมวดครับ”

ผู้หญิงนั้นหรือ... รณพีร์ขมวดคิ้ว

เขาโทรศัพท์เรียนหม่อมย่าไปตั้งแต่หลายวันก่อนว่าติดภารกิจ ต้องประจำอยู่ในฝูงบินหลายวัน ท่านป่นราวกับรู้ทันแต่ไม่ห้ามปราม ชายหนุ่มไม่คิดว่าหม่อมย่าหรือย่าอ่อนจะบุกมาถึงที่นี่ ในเมื่อพวกท่านไม่เคยก้าวก่ายงานของเขา แล้วใครกันเล่าที่มาขอพบ

ชื่อของแขกไม่ได้รับเชิญทำให้รณพีร์แปลกใจยิ่งขึ้น เขาคาดหมายว่าคงเป็นเรื่องเข้าใจผิด หากกระนั้นก็ต้องตกลงที่จะพบ

นายทหารหนุ่มก้าวตรงไปยังห้องรับรองภายในฝูงบินซึ่งแขกของเขา นั่งรออยู่นานแล้ว ผู้หญิงร่างเล็กบางนำทะนุถนอมราวกับตุ๊กตาแก้วเจียระไนคือพิมพ์พรรณ คู่หมั้นของเรืออากาศโทยอดยศ สหายรักของเธอ เพื่อนของเธอที่มาด้วยนั้นตัวกลมป้อมเหมือนตุ๊กตาล้มลุก และมักจะซม้ายตาขวยเขินใส่เขาทุกครั้งที่เจอ ชายหนุ่มคุ่นๆ ว่าเจ้าหล่อนชื่ออะไร ทั้งสองเป็นเพื่อนสนิทของวิไลร์มภาที่มหาวิทยาลัย หรือเรียกอีกทีว่า ‘ลูกไล่’ ของเธอก็ว่าได้

สองสาวลุกขึ้นยืน กระพุ่มมือทำความเคารพอย่างเรียบร้อย ทหารหนุ่มตะเบ๊ะรับพร้อมกับกวาดตามองไปรอบๆ ด้วยความระวาง ครั้นไม่เห็นวิไลร์มภาหลบอยู่แถวนั้น รณพีร์จึงลอบถอนใจอย่างโล่งอก ก่อนนอ่ยถามสิ่งที่

สงสัย

“คุณพิมมาพบไอ้ยอดรีเปล่าครับ สงสัยจำจะเข้าใจผิดไปตามผมมาแทน แต่วันนี้ผมก็ยังไม่เห็นหน้ามันเหมือนกัน”

“อู๊ย! ไม่ผิดหรอกค่ะ เรามาพบคุณชาย ไม่ใช่คุณยอด” โฉไลเบนสายตาไปทางเพื่อนรักที่หน้าสลดลงจนเห็นได้ชัด

รณพีร์จ้องเธอด้วยแวตาทะลึงไปด้วยคำถาม ก่อนพิมพรรณจะสบตาเขา หยาดน้ำใสกลอหน่วยและร่วงรินลงมาเรื่อยๆ อย่างไม่ขาดสายตามด้วยเรื่องราวที่พรั่งพรูจากปากเธอ

“คุณพิมแน่ใจนะครับว่าไม่ได้เข้าใจไอ้ยอดผิด” รณพีร์ขยับตัวกระลับกระสาอยู่บนเก้าอี้รับแขก มองคู่หมั้นของเพื่อนรักด้วยความอึดอัด

ให้เขาเห็นเลือดเสียยิ่งดีกว่าเห็นน้ำตาผู้หญิง แม้เขาจะคบสาวๆ มาแล้วหลายคน แต่ทุกครั้งที่พวกเธอร้องให้ ชายหนุ่มเป็นต้องหาทางหนีเพราะไม่คุ้มสิน ยกเว้นหนนี้ที่เขาพยายามทน เพราะเห็นว่าเธอเป็นคู่หมั้นของเพื่อนรัก

พิมพรรณเพิ่งเล่าว่ายอดยศกำลังติดพันดาราสาวกร้านโลกคนหนึ่ง ถึงขนาดขอเลื่อนวันแต่งงานทั้งที่ผู้ใหญ่เตรียมงานไว้นานแล้ว รณพีร์ประหลาดใจเพราะยอดยศไม่ใช่คนเจ้าชู้ เขารักและถนอมคู่หมั้นยิ่งกว่าไซไนทิน

ทั้งสองพบกันเมื่อหลายปีก่อนตอนที่รณพีร์ติดพันดาวมหัศจรรย์ซึ่งเรียนอยู่คณะเดียวกับพิมพรรณกับวิไลรัมภา ชายหนุ่มพายยอดยศไปเป็นตัวกันหญิงสาวคนหลัง เพื่อนรักจึงได้พบพิมพรรณ และติดใจความเรียบร้อยเป็นกุลสตรีของเธอจนสานต่อความสัมพันธ์ โดยที่ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายยอมรับด้วยความยินดี บิดาของยอดยศเป็นทหารอากาศศนายพล ขณะที่บิดาของหญิงสาวใหญ่โตในกองทัพเรือ รณพีร์กับเพื่อนๆ จึงล้อเลียนว่าการแต่งงานของทั้งคู่จะเป็นการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างกองทัพ

ข่าวใหม่ที่รู้ในวันนี้ทำให้เขาฉงนยิ่ง ชายหนุ่มไม่ระแคะระคายแม้แต่

น้อยว้ายอดยศมีผู้หญิงอื่น สองลับดาห์ที่ผ่านมาเขาไม่ได้คุยกับเพื่อนตัวต่อตัวมากนัก ได้แต่เจอกันผ่านๆ ในช่วงเข้าห้องบริฟ^๗ กับในห้องพักผ่อน และรู้เพียงว่าเพื่อนรักไม่ค่อยอยู่ติดฝูงบินเหมือนแต่ก่อน รณพีร์ยังเชื่อว่ายอดยศคงรีบกลับไปหาพิมพรรณ ทั้งที่ความจริงแล้วไม่ใช่

“ดิฉันแน่ใจค่ะว่าไม่ได้เข้าใจพียอดผิด ดิฉันกับใจโลแอบตามเธอไปถึงกองถ่ายหนัง เห็นพียอดอยู่กับผู้หญิงคนนี้ ดูสนิทสนมกันมากทีเดียว งามพียอดจริงๆ เธอก็โมโห ทว่าดิฉันจับผิด”

พิมพรรณใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาบ่อยๆ อย่างน่าสงสาร นายทหารหนุ่มรู้สึกกระสับกระส่ายจนต้องเสี่ยงไปมองไหล่ที่เสริมสิ่งที่เพื่อนพูดด้วยใบหน้าบึ้งตึง

“ที่ยายพิมเล่ายังไม่หมดหรอกนะคะคุณชาย เราสองคนได้ยินมาด้วยค่ะว่าแม่เพียงขวัญคนนี้ชอบจับผู้ชายรวยๆ แถมยังเป็นเมียของผู้นำกับอายุแก่คราวพ่อด้วยนะคะ ถึงได้เป็นนางเอกของเขาทุกเรื่อง พอโด่งดังสมใจก็คงคิดจะเชิญผู้กำกับคนนั้นทั้งเพื่อมาเกาะคุณยอดแทน หรือจะเกาะผู้ชายคนอื่น ดิฉันก็ไม่แน่ใจ เพราะทราบมาว่ามีคนมาติดพันแม่นั้นอีกหลายคนเลยทีเดียวนะ แม่แต่นายทุนสร้างหนังที่มีเมียบกับลูกเป็นโขนงก็ไม่เว้นค่ะ”

ใจโลยังเล่าความเหลวแหลกของดาราสาวอีกมากมาย แม้พยายามฟังหูไว้หู แต่หม่อมราชวงศ์หนุ่มก็อดรังเกียจไม่ได้

เพียงขวัญ... ชื่อของเธอก็ดูน่ารัก แต่ความประพฤติไม่น่ารักสมชื่อสักนิด เสียหายที่รณพีร์ไม่ชอบดูหนังไทย ไม่เช่นนั้นคงพอนึกหน้าเธอออก

หากเพียงขวัญเป็นผู้หญิงไม่จริงจัง เพื่อนรักของเขาก็ตกอยู่ในความเสี่ยง แม้นไม่อันตรายถึงชีวิตเหมือนการขับเครื่องบินรบ แต่ก็เสี่ยงกับการ

^๗Brief การบรรยายสรุปก่อนการบิน ทุกเช้านักบินต้องเข้าห้องบริฟเพื่อฟังผู้บังคับบัญชาระดับสูงของฝูงบินมอบหมายภารกิจในแต่ละวัน ก่อนหัวหน้าหมู่บินจะแยกย้ายไปประชุมกับลูกหมู่ของตัวเองโดยละเอียดอีกครั้งเพื่อทำการบินตามที่ได้รับมอบหมาย

ถูกหลอกจนสิ้นเนื้อประดาตัว และเสี่ยงต่อหน้าที่การงานซึ่งกำลังไปได้สวย กองทัพย่อมไม่ชอบข่าวคราวของทหารใต้บังคับบัญชาแน่

“ดิฉันไม่ทราบจะอย่างไรแล้วค่ะคุณชาย พูดกับพี่ยอดตรงๆ เธอ ก็โกรธ จะไปหาผู้หญิงคนนั้นก็ไม่ว่า กลัวพี่ยอดจะทราบและยิ่งโมโหมากขึ้น คุณพ่อคุณแม่ก็เฝ้าถามเรื่องการแต่งงาน ดิฉันไม่ทราบจะเรียนพวกท่านว่าอย่างไร” พิมพรรณกล่าวเสียงเครือ

ใจโลลู่หลังเพื่อนอย่างปลอบโยน “ยายพิมกินไม่ได้ นอนไม่หลับมา หลายวันแล้วค่ะ ดิฉันเห็นแล้วใจไม่ดีเลย คุณชายกรุณาช่วยเธอด้วยเถิด นะคะ”

“คุณจะให้ผมช่วยอย่างไรครับ”

รณพีร์ตัวตวยตามองหญิงสาวซึ่งไม่หยุดร้องไห้เสียที่จนเขาต้องขยับ ตัวอีกหลายครั้งด้วยความอึดอัด

พิมพรรณแงหน้าทั้งน้ำตา

“ขอความกรุณาคุณชายพูดกับพี่ยอดได้ไหมคะ เดือนสติเธอเรื่อง ผู้หญิงคนนั้น เธอสนิทกับคุณชายมาก น่าจะเชื่อว่าคำพูดของคุณชายมาจาก ความหวังดีล้วนๆ”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มหนึ่งคิดทั้งที่ไม่ค่อยมีสมาธินัก น้ำตาของผู้หญิง ทำให้เขาสงบสติอารมณ์ไม่เคยได้ แต่ครั้งนี้หนักกว่าที่เคยเจอ เขาจึงต้องรีบ จัดการให้หลุดจากสถานการณ์น่าระอึกระอ่วนอย่างรวดเร็ว

“ตกลงครับ ผมจะไปดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับไอ้ยอด และคุยกับมัน คุณ พิมไม่ต้องห่วงนะครับ หยุดร้องไห้เถอะครับ ผมขอรับรอง”

ความหวังของรณพีร์ไม่เป็นผล เพราะพิมพรรณสะอื้นหนักขึ้นสลับกับ ยิ้มทั้งน้ำตา และพร่ำขอขอบคุณอีกเนิ่นนาน

เพราะน้ำตาของพิมพรรณและความเป็นห่วงเพื่อนรัก รณพีร์จึงลงทุ นขับรถนุเร่ทั้งของกำพลตระเวนไปทั่วทุ่งรังสิตทันทีที่เลิกงาน ชายหนุ่มเปลี่ยน

เครื่องแต่งกายเป็นเสื้อโพลีเอสเตอร์สีขาวยาว และรองเท้าหนังสบายๆ เพื่อให้คล่องตัว

เขามองทุ่งนาสองข้างสลับกับดูแผนที่ซึ่งพิมพ์รวดวาดไว้ให้ ก่อนหักเลี้ยวเข้าไปในถนนลูกรัง เส้นทางต่อจากนั้นทั้งไกลทั้งขรุขระจนรถคันเก่าโยกโคลนไปตลอดทาง

จุดหมายของรถพรีร์เป็นป่าขนาดย่อมห่างไกลชุมชน บริเวณโดยรอบแน่นขนัดไปด้วยต้นไม้ใหญ่ เขาเห็นรถจอดอยู่หลายคัน รวมถึงรถพอร์คของยอดยศ เขาจึงจอดรถไต่ต้นไม้ต้นหนึ่ง แล้วเริ่มค้นหา

หม่อมราชวงศ์หนุ่มเดินผ่านกลุ่มชายฉกรรจ์ที่ვნอนอยู่กับการติดตั้งและจัดไฟ ไม่มีใครสนใจเขาสักคน รถพรีร์กวาดตามองหาเพื่อนรัก เฟ้งไปยังกลุ่มคนแต่งชุดไทยโบราณที่นั่งคุยกันอยู่ไต่ต้นกำมัญ ครั้นไม่เห็นคนที่ต้องการจึงเบนสายตาไปยังทิศทางตรงข้าม คนอีกกลุ่มกำลังขนแผ่นพอลีสีเงินขนาดใหญ่มากองสุมกันบนพื้น ห่างไปอีกเล็กน้อยผู้ชายสองสามคนช่วยกันแบกกล้องถ่ายภาพและขาตั้งกล้องอย่างระมัดระวัง

จนถึงตอนนี้รถพรีร์ก็ยังไม่พบยอดยศ ชายหนุ่มจึงก้าวลึกเข้าไปในป่าตรงจุดที่เห็นการเคลื่อนไหวอยู่ไกลๆ เมื่อเข้าไปใกล้เขาจึงเห็นผู้คนจำนวนหนึ่งกลุ่มรวมอะไรบางอย่างอยู่ไต่ต้นตะแบกไม่ไกลจากเขานัก รถพรีร์กำลังจะก้าวเข้าไปอยู่แล้ว หากไม่รู้ลึกถึงความเคลื่อนไหวเหนือศีรษะ

ขนนกสีน้ำเงินเข้มลอยพลิวลงมาจากด้านบน ขยับไหวไปตามสายลม รำเพย ยั่ววนให้ใครรู้ถึงที่มาของมัน

หม่อมราชวงศ์หนุ่มคว้านไ่ว้โดยอัตโนมัติ ก่อนจะแหงนหน้าขึ้นไปจนเห็นเจ้าของร่างอรชรในเครื่องทรงสีน้ำเงินสลับทองลอยอยู่ในอากาศ เห็นออกจากเขาไม่ถึงสองช่วงตัว

วงหน้าของเธองามพริ้ง ปากนิตจุมุกหนอยน่าเอ็นดู เธอรวบรวมอวดหน้าผากสวย ประดับมวยผมด้วยรัตเกล้าสีทอง ติดกรรเจี๊ยกจรัส ลายอ่อนช้อยตรงไปหูทั้งสอง เรือนร่างกลมกลิ้งรัดรีด้วยผ้าแถบสีน้ำเงินเข้มและ

ผ้าถุงจีบหน้านางสีเดียวกัน ลำคอระหงประดับด้วยกรองคอ^๙ จลุลายเข้ากับ พาทูร์ตตรงต้นแขนและกำไลข้อมือ ที่แปลกไปกว่านั้นคือด้านหลังของเธอ มีปีกสีทองแซมด้วยขนนกสีน้ำเงินแบบเดียวกับที่อยู่ใต้มือเขา

ไม่มีสิ่งใดโดดเด่นเท่ากับดวงตาคมซึ่งซึ่งมองสบมา ตรึงชายหนุ่มให้ ต็มด้ากับความงดงามประดุจภาพฝัน

รณพีร์ไม่รู้ว่าจะบรรยายความเพริศแพรวที่เห็นว่อย่างไร นิยามเดียว ที่คิดออกในเวลานี้มีเพียง...นางฟ้า!

---

^๙ กรองเจียกจร หมายถึง เครื่องประดับที่ใช้ตกแต่งร่วมกับศิราภรณ์แบบต่างๆ ในอดีต ใช้ดอกไม้สดร้อยกรองเป็นช่อหรือพวง ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์ทำด้วยวัสดุถาวร มีรูปแบบเป็นลายกนกกลดลยต่างๆ

^๙ กรองคอ บางคนเรียก กรองคอ หมายถึง สร้อยคอ หรือ สร้อยข้อม

๓

นางฟ้าซึ่งรณพีร์เห็นจึงตอบชายหนุ่มด้วยแวตางงราวกับเธอเอง ก็แปลกใจที่พบเขา เรียวปากอวบอ้อมเผยอเล็กน้อย ก่อนแก้มเนียนใสจะขึ้น สีระเรื่อที่ละนิดอย่างน่ารัก

ความละมุนหวานแผ่ซ่านไปทั่วโพรงอกของหม่อมราชวงศ์หนุ่มอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เขาแยมยิ้มอย่างเปลอ่เปล ไคร่อยากเปลี่ยนแววประหลาดใจในดวงตาคู่สวยให้เป็นความหวานยามเธอทอดมองเขาแต่เพียงผู้เดียว

ฝันแสนรื่นรมย์ของรณพีร์คงดำเนินต่อไปหากชายหนุ่มไม่ได้ยินเสียงฉีกขาดของอะไรบางอย่าง

เพราะมัวตกตะลึงกับความงามเจิดจ้านของนางฟ้าองค์น้อย เขาจึงเพิ่งสังเกตว่าด้านหลังของหญิงสาวมีเชือกโยงขึ้นไปและม้วนสอดในลูกกรอกโลหะ ใต้กึ่งไม้สูงลิบ บดบังไว้ด้วยใบไม้หนาที่บหลายชั้นจนแทบไม่เห็น

เสียงขาดผึงดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้รุนแรงกว่าเก่า นางฟ้าของรณพีร์เบิกตากว้างทั้งที่ยังไม่ละสายตาจากชายหนุ่ม เรียวปากอวบอ้อมเผยออก

ก่อนเธอจะหิวตรึองแผ่วเบา...และร่วงหล่นลงมา!

รณพีร์รีบလာเข้าไปรับร่างน้อยไว้ในอ้อมอก เธอหลับตาปี ซุกซบหัวไหล่ของชายหนุ่มโดยอัตโนมัติ

สำหรับรณพีร์แล้ว มันช่างเป็นการกอดอันเหมาะสมที่สุดซึ่งเคยมีมา เรือนร่างนุ่มนวลในอ้อมแขนไม่ถึงกับเบาหวิว แต่ไม่หนักอึ้งจนอึดไม่ไหว น้ำหนักของหญิงสาวช่างพอดีกับพอดีราวกับเธอถูกสร้างขึ้นมาเพื่ออยู่ในอ้อมกอดเขา

เธอลืมตาขึ้น เงยหน้าจ้องตอบอย่างตระหนก รณพีร์คลี่ยิ้ม ใคร่อยากปลอบโยนเจ้าหล่อนให้หายหวาดหวั่น เขายิ้มมากขึ้นเมื่อเห็นสีแดงระเรื่อระบายไปทั่วดวงแก้ม ตอนนั้นเองที่หยันต์ตาดำขลับของเธอเริ่มลุกวาวริมฝีปากขบเม้มแสดงความไม่พอใจ

“ปล่อยฉันลงได้รึยังคะ” หญิงสาวถามรวนๆ พลังขยับตัวถูกยึดอยู่ในวงแขน

รณพีร์ยิ้มกว้าง ความเป็นสุภาพบุรุษทำให้เขาขอมวงร่างอ่อนแอ้นลงกับพื้นด้วยความเสียดาย เธอถอยกรุดออกไป และหลุบตาต่ำ

“ขอบคุณนะคะ”

“ด้วยความยินดีครับ” รณพีร์ทอดมองวงหน้าแดงปลั่งด้วยความเอ็นดู เธอซ่อนตามองตอบด้วยดวงตาวาววับ เขาไคร้รู้ทันว่าเจ้าหล่อนไม่พอใจอะไร

เสียงโหวกเหวกของกลุ่มคนที่วิ่งกรูเข้ามาจากหลายทิศทางทำให้นางฟ้าคนสวยเบือนหน้าไปมอง ชายหนุ่มจึงหันตามไปอย่างไม่เต็มใจนัก

บุคคลที่วิ่งมาถึงตัวหญิงสาวเป็นคนแรกคือชายวัยห้าสิบเศษ iva หนวดเพิ่ม ผมหยิกยาวเลยคางลงมาเล็กน้อยจนดูยุ่งเหยิง เขาสวมแว่นหนาเตอะ ทัตดินสอไว้ที่หูข้างหนึ่ง ดูคล้ายนักวิทยาศาสตร์สติเฟื่องซึ่งรณพีร์เคยจินตนาการถึง ชายผู้นั้นยืนบ่าสองข้างของหญิงสาวไว้อย่างสนิทสนมพละมองสำรวจรอบกายเธอ ไกล่ซิดเสียดจนรณพีร์อยากกระชากเขาออกมา

“เจ็บที่ไหนบ้างรีบล่า”

“เปล่าค่ะ คุณคนนี่เธอมาช่วยไว้ทัน” แม่นางฟ้าเหลือบตามายังรถพีร์ เป็นเชิงบอก

“อ้อ... ขอบใจมากนะพ่อหนุ่ม” ชายสูงวัยพยักหน้าให้เร็วๆ แล้วหันกลับไปก้มดูตะขอลงเท้าซึ่งตั้งอยู่ตรงแผ่นหลังของเธอ สลับกับแหงนมองเชือกในลูกรอกที่ห้อยโจงเตงอยู่บนคาบไม้ ปลายเชือกอีกด้านทอดยาวลงไปถึงต้นไม้ใหญ่ซึ่งเคยมีกลุ่มคนรุมล้อมตอนที่รถพีร์เดินมาถึงบริเวณนี้ใหม่ๆ

เรืออากาศโทหนุ่มหงุดหงิดยิ่งนักเมื่อเห็นแม่นางฟ้าไม่ทักขี้อ้อนสักนิดที่ไถ่แก่นั่นกระตุกตะขอบนหลังกลมกลิ้ง และจับร่างเล็กๆ หมุนไปมาราวกับเป็นเรื่องปกติที่เขาจะทำเช่นนั้นกับเธอ ผิดกับท่าทางหวงตัวที่เธอแสดงกับเขาก่อนหน้านี้

ความไม่พอใจทวีคูณขึ้นเมื่อคนอีกมากมายวิ่งมาถึง เกือบทั้งหมดเป็นผู้ชาย และแสดงความห่วงใยหญิงสาวอย่างออกนอกหน้า ชวนให้หมั่นไส้

ตอนนั้นเองที่หม่อมราชวงศ์หนุ่มแลเห็นสหายรักวิ่งนำชายไทยเชื้อสายจีนร่างเทอะทะมาแต่ไกล กำลังจะเอ่ยปากทักเพื่อน ยอดยศกลับไม่มองหน้าเขาด้วยซ้ำ หากกระโจนไปหาแม่นางฟ้าพร้อมยิงคำถามเป็นชุด

“คุณเป็นอะไรมากไหมครับ เกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงตกลงมาได้”

หญิงสาวยังไม่ทันตอบ ผู้ชายตัวอ้วนก็กระหืดกระหอบมาถึง และชักใช้เหมือนยอดยศ ต่างกันตรงสำเนียงของคนจีนที่พยายามพูดภาษาไทยเท่านั้น

“คุณเป็นอะไรมากไหมครับ เกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงตกลงมาเลย บากเจ็กตรงไหนลีเปล่า” เขายื่นมือออกไปจับแขนกลมกลิ้งของหญิงสาว แต่ยอดยศถลาเข้ามาขวางหน้าเสียก่อน พร้อมกับถามด้วยท่าทางเอาเรื่อง

“พูดตามผมทำไม”

“ไม่เหมือนชะหน่อย อย่างน้อยอ๊วก็มี...คุณบากเจ็กตรงไหนลีเปล่า” ฝ่ายนั้นถลึงตาใส่

ยอดยศทำเสียงฮึมฮัมในลำคอพลางจ้องกลับ ต่างคนต่างส่งสายตา

ห้าห้ากันจนแม่งง่าต้องรีบห้ามทัพ

“ดิฉันไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ เชื่อกคงรับน้ำหนักไม่ไหว ก็เลยขาด”

คราวนี้ทั้งคู่พร้อมใจกันส่งสายตาศีฆาตใส่ชายสูงวัยที่หมกมุ่นอยู่กับเส้นเชือกซึ่งเขาเพิ่งสาวลงมาจากถูกรอกบนกิ่งไม้

“นั่นปะไล อ้าวบอกแล้วว่าไอ้เคื่องชักลอกของลื้อใช้การไม่ถ่ายหลอกคูกุชนะ อ้วยยังไม่เคยเห็นภาพยนตร์เรื่องไหนใช้วิธีนี้สักที ลื้อน่าจะใช้มุกกลิ้งถ่ายซ้อนเอาเหมือนที่คนอื่นทำจะลึกลงไป ไม่เสียเวลาและไม่อันตลายล้วย” อาเสี่ยพุงพลั่วต่อว่า

“มุกกลิ้งจะสวยกว่านางกินรีบินอยู่บนฟ้าจริงๆ ได้อย่างไรละครับเสี่ยเพ็ง ให้เวลาผมหน่อยเถอะ ผมกำลังพยายามดัดแปลงเครื่องชักรอกตามวิธีของโชนชักรอก^{๑๐} สมัยพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ อยู่ นี่ผมก็ทดลองมาหลายครั้งแล้ว สงสัยแม่ขวัญจะกินมากไปสิท่า เชื่อกจึงรับน้ำหนักไม่ไหว”

“คุณนะก็... ขวัญไม่ได้กินเยอะสักหน่อย” เจ้าของชื่อ ‘ขวัญ’ กระแง-กระงอด

รณพีร์ขมวดคิ้ว ซื่อที่ได้ยินสะกิดใจ จังหวะเดียวกับที่เสี่ยเพ็งโวยวาย

“ไอ้หย้า! อย่าไปโทกคูกุขวัญซี้ ลื้อนั่นแหละ ลีบแก้ไอ้เคื่องชักลอกนั่น เสี่ยลึกลงไป อ้าวไม่ยากให้งบบานปลายไปมากกว่านี้ เรื่องที่แล้วลื้อทำอ้าวเกือบ

^{๑๐} โชนชักรอก เป็นการแสดงที่ชักรอกผู้แสดงโชนให้ลอยขึ้นไปจากพื้นเวทีเหมือนกำลังเหาะเหินเดินอากาศ ตัวโชนต้องสวมถลกรอก ซึ่งเป็นผ้าดิบเย็บเป็นแถบเหมือนกับกางเกงใน สวมทับสนับเพลา ก่อนจะนุ่งผ้า มีหัวเข็มขัดโผล่ออกมาข้างสะเอวทั้งสองด้าน เพื่อเกี่ยวกับตะขอรอกเวลาดึงให้ตัวโชนลอยขึ้นไป การแสดงโชนชนิดนี้เคยมีมาแล้วตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๑ เนื่องในงานฉลองพระอัฐิสมเด็จพระปฐมบรมชนกาธิราช โดยจัดแสดงโชนชักรอกโรงใหญ่ทั้งโชนวังหลวงและวังหน้า และผสมโรงเล่นกันกลางแปลง ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ ๖ ได้มีการดัดแปลงโชนชักรอกให้แสดงแบบโชนฉากในชุดหักคอช้างเอราวัณ ณ โรงละครสวนมิสกวันเพื่อรับรองพระราชอาคันตุกะจากต่างประเทศ

หมดตัวเพราะไอ้เครื่องมือปละหลากๆ พวกนั้น”

“ใจเย็นๆ นะคะเสี่ย” เจ้าของชื่อ ‘ขวัญ’ ยิ้มหวานหยด “เครื่องมือพวกนี้เทียบเท่าระดับฮอลีสวีตเทียบนะคะ บางอย่างฮอลีสวีตยังคิดไม่ได้ด้วยซ้ำ คิดดูสิคะว่าถ้าเสี่ยโฆษณาออกไปว่าหนังเรื่องนี้ใช้เทคนิคระดับฮอลีสวีต ใครๆ ก็ต้องอยากดูคะ ถึงงบประมาณจะสูงไปสักหน่อย แต่กำไรที่เสี่ยได้ก็มากกว่าเสี่ยนะคะ ผู้กำกับมือทองอย่างคุณนะไม่เคยทำให้เสี่ยผิดหวังไม่ใช่หรือคะ”

“ก็จริงครับ คุณชนะไม่เคยทำให้ผมผิดหวัง คุณขวัญเองก็เหมือนกัน ถ้าคุณขวัญคิดว่าไอ้เครื่องมือพวกนั้นมันดี ผมก็ไม่ซกซ้อง ฮอลีสวีตก็ฮอลีสวีต” เสี่ยเพิ่งรีบเออออ ทำท่าจะเดินอ้อมยอดยศไปหาหญิงสาว นายทหารหนุ่มกลับขยับมาขวางไว้ด้วยท่าทางไม่รู้ไม่ชี้คล้ายกับไม่ได้ตั้งใจ หากरणพีร์ซึ่งเป็นเพื่อนมานานรู้ว่าเขาจริงใจ

“ตกลงคุณขวัญไม่บาดเจ็บตรงไหนใช่ไหมครับ” ยอดยศถาม

“ดีฉันไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะคุณยอด คุณคนนั้นมาช่วยรับเอาไว้ทัน”

หญิงสาวผินมองरणพีร์ แก้มของเธอเป็นสีระเรื่อขึ้นอีกครั้งจนหม่อมราชวงศ์หนุ่มเกือบเคลิ้มไปกับความน่ารักนั้น หากยอดยศไม่ทักขึ้นมา

“อ้าวไอ้พีร์! มาทำอะไรที่นี้วะ” เพื่อนรกร้องทักด้วยวิธีการเรียกซึ่งมีแต่เพื่อนโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าฯ เท่านั้นที่เรียกขานเขาเช่นนี้ เพราะได้ร่วมเป็นร่วมตายด้วยกันหลายปี रणพีร์ไม่ใช่คนถือตัว เพื่อน รุ่นพี่ และรุ่นน้องจึงแทบลืมไปแล้วว่าเขาเป็นถึงหม่อมราชวงศ์

“มาหาแคะนะสิ” ชายหนุ่มตอบตรงๆ ไม่ละสายตาดจากหญิงสาวที่มองการสนทนาของพวกเขาตาแป๋วด้วยความสนใจ

“มาหาฉัน... หาทำไมวะ มีธุระอะไรก็คุยกันที่ฝูงบินสิ” ยอดยศก้าวเข้ามาใกล้ रणพีร์จึงเบนสายตากลับมา

“ก็แกอยู่ที่นี่เสี่ยเมื่อไหร่กันแล้ว ฉันตามหาแคะจนทั่ว มีแต่คนบอกว่าจะออกมามีตั้งแต่หัววันแล้ว แกมาทำอะไรที่นี้วะ งานการไม่รู้จักทำ”

ยอดยศไม่ตอบ หันมองซ้ายขวา रणพีร์เหลือบแลตาม เห็นคนที่ออ้อยู่

แถวนั้นเริ่มกระจายออกไป แม้แต่แม่หางฟ้าก็เดินตามหญิงสาวร่างเล็กหุ่นราว
คราวเดียวกันไปทางอื่น เจ้าหล่อนตัวโตสายตามาทางเขาราวกับรู้ว่าถูกจ้อง
ก่อนจะمينหน้าไปทั้งที่แก้มแดง

“เธอสวยใช่ใหม่มละ”

“ใครวะ” รณพีร์หันกลับมามองเพื่อนอย่างงุนงง ยอดยศยิ้มเคลิบเคลิ้ม
จับสายตาไปทางแม่กินรีตัวน้อยซึ่งเดินไปไกลแล้ว

สิ่งที่รณพีร์ผูกใจกลายเป็นความจริง ภาพของนางฟ้าที่เขาสรรค์สร้าง
สลายไปที่ละน้อย ก่อนพังครืนด้วยคำพูดต่อมาจากเพื่อนรัก

“คุณขวัญเิง... เพียงขวัญ นางเอกใหม่ของภาพยนตร์เรื่องนี้!”

ข้างรถเก๋งเก่าโทรมของกำพล ยอดยศกอดอกฟิงตัวรถอย่างสบายๆ
ตรงข้ามกับรณพีร์ซึ่งจับจ้องเพื่อนอย่างใช้ความคิด

ภาพของนางฟ้าบอบบางน่าทะนุถนอมกลับกลายเป็นสาวกร้านโลกที่ใช้
ความเป็นหญิงโตเต้าเพื่อให้ได้มาซึ่งชื่อเสียงเงินทอง ชายหนุ่มพยายามฟิงหู
ไว้หู แต่ท่าทางออดอ้อนที่เจ้าหล่อนแสดงกับผู้ชายหลายคน ทั้งยังไม่หวงตัว
กับผู้กำกับซึ่งมีข่าวคาบกับเธอตกย้ำว่าเรื่องที่พิมพ์รณกับใจโลเลอาจเป็น
ความจริง

เขาโกรธที่เพลอไพล่ไปหลงใหลหน้าตาพริ้มเพราเหมือนกับผู้ชายหน้าเิง
คนอื่นๆ รวมทั้งสหายรักที่ยืนอยู่ตรงนี้

“ทำไมแกต้องไปยุ่งกับผู้หญิงแบบนั้นด้วยวะ”

“ผู้หญิงแบบนั้น... แกหมายความว่ายังเิงวะ” ยอดยศขมวดคิ้ว ขยับ
ตัวออกจากรถด้วยท่าทางไม่พอใจ

หม่อมราชวงศ์หนุ่มยิ้มหยัน “ก็ผู้หญิงอย่างแม่เพียงขวัญ คนที่ใช้ความ
สวยโตเต้าเพื่อให้ได้เป็นนางเอก แต่ท่าทางว่าแค่นางเอกจะไม่พอ คงอยาก
เป็นคุณนายของผู้สร้างด้วย หรือว่าคุณนายทหารอย่างแกดีวะ”

“ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้เลยนะไอ้พีร์ คุณขวัญไม่ใช่ผู้หญิงอย่างที่แกคิด แก

“ไม่รู้จ๊กเธอ อายามาพูดหมาๆ แบบนี้ดีกว่า” ยอดยศเถียงเสียงกร้าว นัยน์ตาคุดันไม่แพ้รณพีร์

“แล้วแกรู้จ๊กเธอรีง”

“ใช่ ฉันรู้จ๊กเธอ” เพื่อนรักพยักหน้า “คุณขวัญเป็นผู้หญิงที่ดี แล้วฉันก็ชอบเธอมากด้วย”

“แกชอบเธอ แล้วคุณพิมล่ะ แกเอาเธอไปไว้ที่ไหน เธอเป็นคู่หมั้นของแกนะโว้ย ไม่คิดรีงว่าคุณพิมจะเสียใจแคไหนที่ถูกแกถอนหมั้น” รณพีร์โวยวาย

“แกก็พูดเกินไป ฉันยังไม่ได้ถอนหมั้นกับน้องพิมเสียหน่อย ฉันแค่ต้องการเวลาคิด ตัดสินใจอีกสักนิด” ยอดยศหลุบตาลง หน้าเครียดอย่างคิดไม่ตก

“แกหมายความว่ายังไง แกเพิ่งบอกว่าแกชอบแม่เพียงขวัญไม่ใช่หรือ” หม่อมราชวงศ์หนุ่มยิงคำถามต่อด้วยความขឹងใจ

“ใช่ ฉันชอบเธอ” เพื่อนรักยอมรับเสียงหนักแน่น ก่อนเปลี่ยนเป็นลั้งเล “แต่ฉันไม่รู้ว่ามันเป็นความชอบแบบเดียวกับที่ฉันรู้สึกกับน้องพิมไหม”

“แกช่วยพูดอะไรที่เข้าใจง่ายๆ หน่อยได้ไหมวะ” รณพีร์เริ่มหมดความอดทน เขาเห็นอีกฝ่ายยิ้มบางๆ ขณะมองไปทางต้นก้ามปูซึ่งเพียงขวัญนั่งอยู่ กับเพื่อนสาวร่างเล็ก ห้อมล้อมด้วยผู้ชายหลายวัย ทั้งเสียงเพ็ง นักแสดงหนุ่มๆ รวมถึงทีมงานผู้ชายที่สลับกันเข้ามาเอาใจ

“ผู้หญิงแบบนั้นนะหรือที่เพื่อนรักชอบ?”

ยอดยศยิ้มอ่อนโยน แล้วอธิบาย “ฉันประทับใจคุณขวัญตรงที่เธอไม่เหมือนผู้หญิงคนไหนที่ฉันเคยพบ ไม่เหมือนแม่แต่พี่สาวหรือน้องสาวฉัน รวมทั้งน้องพิมกับเพื่อนของเธอ ฉันไม่รู้ว่ามันเป็นความชอบแบบที่อยากใช้ชีวิตร่วมกับเธอรีเปล่า แต่ที่แน่ๆ ฉันชื่นชมในตัวคุณขวัญมาก”

“ผู้หญิงแบบนั้นมื่ออะไรให้ชื่นชม” รณพีร์อดแตกดันไม่ได้

“แกจะฟังฉันเล่าหรือจะแย่งฉันพูดวะ”

“แกก็รีบเล่ามาสิวะ” หม่อมราชวงศ์หนุ่มเร่งรัด ดวงตาจับจ้องเพียง

ขวัญซึ่งกำลังแยมยิ้มเมื่อเสียงเพลงเล่าอะไรบางอย่างพร้อมกับกระเถิบไปอยู่ที่ใกล้ เธอจนแทบคว่ำไว้ในอ้อมกอดอยู่รอมร่อ แต่หญิงสาวทำน้ำในมือกระฉอกใส่ เสียงเพลงเสียงก่อน เขาจึงกระโจนห่างออกไป

รณพีร์หรีตาคุ่นคิด...เขาตาผาดไปหรือไม่ที่เห็นสีหน้าสะใจของเจ้าหล่อน ก่อนมันจะหายไปอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มยังไม่ทันคิดหาคำตอบ ยอดยศก็เริ่มเล่าเรื่องของตน

“ฉันเจอคุณขวัญเมื่อสองอาทิตย์ก่อน ตอนกำลังขับรถมาเก็บค่าที่นา ให้แม่แถวรังสิต ฉันเห็นรถเก๋งคันหนึ่งจอดเสียอยู่ข้างทาง ก็เลยลงไปดู เพื่อช่วยอะไรได้ แกู้ใหม่ว่าฉันเห็นอะไร” เขาไม่รอคำตอบด้วยซ้ำ แต่เล่าต่อทันที

“ฉันเห็นคนรุมอยู่รอบรถ มีผู้ชายหนึ่งคน ผู้หญิงสอง พวกเขากำลังดู ผู้หญิงตัวเล็กๆ อีกคนเปลี่ยนยางรถด้วยมือของเธอเอง ฉันคิดว่าคุณขวัญทำไม่ได้หรอก ที่ไหนได้ เธอไขนอตพวกนั้นด้วยมือของเธอ ทำทุกอย่างแม้แต่ ถีบแม่แรงยกรถขณะที่ผู้ชายคนเดียวยุติตรงนั้นยืนมองอย่างช่วยอะไรไม่ได้ ตอนฉันไปถึง เธอไขนอตตัวสุดท้ายเสร็จเรียบร้อยแล้ว ฉันจึงช่วยได้แค่ตั้ง แม่แรงออกและตรวจตราความเรียบร้อย จากนั้นฉันจึงได้คุยกับเธอ รู้ว่าเธอ มาถ่ายหนังที่นั่นจึงตามมาหาจนถึงทุกวันนี้”

“แค่เปลี่ยนยางรถยนต์มันน่าประทับใจอะไรนักหนาอะ” ปากพุดออกไปทั้งที่กอดทิ้งไม่ได้

“แกเคยเห็นผู้หญิงคนไหนเปลี่ยนยางรถยนต์เป็นบ้างล่ะ” ยอดยศย้อนและสรุปรวบรัด “เพราะอย่างนี้ฉันจึงบอกว่าคุณขวัญไม่เหมือนผู้หญิงคนไหน เธอเล่าว่าเธอต้องทำทุกอย่างให้เป็น เพราะต้องดูแลทุกคนในครอบครัวของเธอ ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะลำบาก”

“เฮอะ! ก็เอาเงินที่ผู้ชายปรนเปรอให้ไปจ้างคนใช้สักคนสิวะ” รณพีร์ แค้นเสียงบอก ยอดยศจึงสวนกลับ

“ไอ้พีร์! ฉันบอกแกแล้วว่าคุณขวัญไม่ใช่คนแบบนั้น ถ้าแกยังพูดถึง เธอในแง่ไม่ดีอีก ฉันจะไม่คุยกับแกอีกแล้วนะโว้ย”

“ฉันหวังดีกับแเกาะไฉ่ยอด ไม่อยากให้เกิดถูกผู้หญิงคนนั้นหลอก แเกาะไม่เคยได้ยินรีว่าเธอเป็นเมียร้อยของไอ้ผู้กำกับแเกาะคราวพ่อนั้น” รณพีร์พยายามใจเย็น

“ฉันไม่เชื่อข่าวลือบ้าง ๆ นั้นหรอก ผู้กำกับเพี้ยน ๆ คนนั้นไม่สนใจผู้หญิงคนไหนมากไปกว่าลูกรอกกับอุปกรณ์ตลก ๆ ของเขาหรอก” เพื่อนรักกระตุกยิ้มคล้ายกำลังขบขัน แต่รณพีร์ไม่เข้าไปด้วย

“แต่พวกเขาสนิทสนมกันมากนี่ แเกาะยังไอ้เสียหมูตอนนั้นอีก”

“เออ ไอ้หมูตอนนั้นแหละที่ฉันไม่ไว้ใจ” ยอดยศยอมรับทันที

“แเกาะไปกลัวอะไร เพียงขวัญอาจชอบก็ได้ เห็นเสียคะเสียขา” เขาทำเสียงเล็กเสียงน้อยล้อเลียนทั้งที่ในใจเดือดพล่าน ยิ่งเห็นว่าขณะพวกเขากำลังสนทนา หญิงสาวยังคงออเฮะไอ้เสียเพิ่งอยู่ไม่วาย เขาก็ยิ่งหงุดหงิด

“ไอ้เวร! เธอเกลียดมันจะตาย” คำพูดของเพื่อนขัดแย้งกับสิ่งที่เห็นอย่างสิ้นเชิง

“ฉันไม่เห็นอย่างนั้นสักหน่อย” รณพีร์จ้องเขม็งที่คนทั้งสอง จนเพียงขวัญผินหน้ามาราวกับรู้ตัวว่าถูกกล่าวถึง ดวงตาสองคู่จึงสบประสาน

หม่อมราชวงศ์หนุ่มโกรธตัวเองที่ไม่อยากถอนสายตาดูจากเธอ แต่เขาก็ต้องทำ การทุ่มความสนใจให้เพื่อนรักเพียงอย่างเดียววันนั้นดีที่สุด

“ไอ้เสียเพิ่งเป็นนายทุนสร้างหนัง ถ้าคุณขวัญทำร้าย ๆ ใส่ ดีไม่ตีมันไม่ออกเงินให้แล้วจะอย่างไรเล่า และเพราะฉันรู้ว่าคุณขวัญเป็นแบบนี้ ฉันจึงพยายามช่วยเธอ”

“ช่วยอะไรละ เป็นนายทุนให้เธอแทนรีใจ”

“ฉันพยายามกันทำไอ้เสียนั้นให้เธอไว้วัย” ยอดยศขึ้นเสียง “วันนี่ก่อนที่แเกาะจะเจอฉัน ฉันเพิ่งคุยกับมันตัวต่อตัวว่าอย่ามายุ่มยามกับคุณขวัญ แต่ท่าทางมันจะไม่ฟังวะ เห็นทีฉันต้องใช้ไม้แข็งเสียแล้ว”

รณพีร์ส่ายหน้าขณะมองเพื่อนหักนิ้วตัวเองดังเป๊าะ

“แเกาะอย่าไปกังวลเรื่องเพียงขวัญเลยวะ ไม่เห็นรีใจว่าเธอคุยกับไอ้เสีย

นั่นหน้าเรรีน ปากอาจจะบอกแกว่าไม่ชอบ แต่จริงๆ แล้วชอบก็ได้ คนที่แกวรสนใจคือคุณพิมคู่หมั้นของแกว รู้ใหม่ว่าเธอทุกซ์จะตายอยู่แล้ว ก็เพราะแกวม่มาติดผู้หญิงคนอื่น”

“แกวรู้ไ่ยังง ี นื่องพิมมาพุดอะไรกับแงั้นหรือ” ยอดยศหน้าแควเรียด

“เปล่า เธอมาหาแกว แต่ไม่เจอ ฉันออกไปพอดี เห็นท่าทางเธอไม่ค้อยสบายใจก็เลยถาม” รณพีร์แแต่งเรื่องสดๆ ร้อนๆ เพราะไม่ยอมใให้พิมพรรณถูกต่อว่า ทั้งยังสัญญากับหญิงสาวแล้วว่าจะไม่ใให้ยอดยศรู้ “คุณพิมเป็นทุกซ์มากนะไ่ยยอด ไหนแกวเคยบอกฉันงว่าเธอเป็นรักแรกแและรักเดียวของแกวแล้วจู่ๆ แกวจะป็นใจใให้ผู้หญิงคนอื่น ทำร้ายคนที่แกวเคยบอกว่ารักหรือ”

ยอดยศถอนหายใจ ก่อนพิงหลังกับรถบรูโรวังอย่างกลัดกลุ้ม

“ฉันรู้ว่าฉันมันแล้ว แต่ขอเวลาหน่อยเถอะวะไ่พีร์ ขอใให้ฉันไ่รู้ใจตัวเองว่าแแท้จริงแล้วฉันคิดยังงกับคุณขวัญ แและยังรักนื่องพิมอยู่เหมือนเดิมไหม แกวก็รู้ว่าการแแต่งงานหมายถึงการต้องอยู่ร่วมกับไ่ใครคนหนึ่งตลอดชีวิตที่เหลือข้างหน้าจนกว่าจะตายจากกัน ฉันอยากแแต่งงานกับคนที่ฉันรักมากที่สุด ใใช้ชีวิตร่วมกับเธอคนนั้นจนกว่าความตายจะมาแยกเราจากกัน ไ่ใช่แแต่งแล้วหย่าใให้เสียความรู้สึก”

รณพีร์อึ้งไป สีหน้ากราดแเก็ยวสบลง เขาเข้าใจยอดยศ เพราะความหวังของเพื่อนไม่แต่างจากความฝันของตนเลยสักนิด

ชายหนุ่มจ้องมองผู้หญิงที่เพื่อนชื่นชมนักหนา... เพียงขวัญซึ่งล้อมรอบด้วยผู้ชาย แและขณะนี้ก็ยืนเคียงข้างชนะ ปล่อยใให้เขาแตะตะขอตรงหลังนวลเนียนอย่างสนิทสนม ซ้ำยังหัวร่อต่อกระซิกกันอีก

ผู้หญิงคนนั้นนะหรือดีพอจะแแต่งงานกับเพื่อนของเขา แถมยังใให้ผู้หญิงดีๆ อย่างพิมพรรณต้องเสียหน้าตามากมาย

รณพีร์ไม่ยอมใให้เพื่อนถูกผู้หญิงเหลวแหลกคนนี้จับเป็นอันขาด ยอดยศเป็นคนดี เขาสมควรไ่ใช้ชีวิตกับผู้หญิงที่ดีสมกันอย่างพิมพรรณมากกว่า

ดวงตาของรณพีร์เรืองโรจน์ด้วยความซิงซัง ก่อนเขาจะเบือนหน้ากลับ

มายังเพื่อนรัก

“ถ้าแกต้องการใช้ชีวิตร่วมกับผู้หญิงคนอื่นที่มีความดีงามไม่ต่างจากคุณพิม ฉันเข้าใจ แต่กับเพียงขวัญ เธอไม่มีค่าถึงขนาดนั้นหรอก”

“อ๊ะ! พุดยังงี้แกก็ไม่เข้าใจ แกยังไม่รู้จักคุณขวัญด้วยซ้ำแล้วไปตัดสินเธอผิดๆ ฉันไม่พูดกับแกแล้วโว้ย กลัวห้ามใจชกหน้าแกไม่ไหว”

ยอดยศจากไปด้วยความฉุนเฉียว รถมอเตอร์ไซด์พุ่งไปแรงๆ และสบลอย่างซัดเคื่อง ก่อนได้ยืมเสียงไปไม่ดังกรอบแกระบจึงรีบหันขวับไป

“คุณนี่ฉลาดกว่าผู้ชายที่มๆ พวกนั้นอีกนะคะ” หญิงสาววัยยี่สิบเศษเดินขนาดเข้ามาพร้อมรอยยิ้ม เธอหันสไปกรองทองกับผ้าถุงจีบทยกดอกสีเลือดหมูหูละม้ายนางในแห่งราชสำนัก

เจ้าหล่อนไม่ถึงกับสวยจัด แต่ก็คมขำและรูปร่างอวบอัดราวกับเมี้ยวเมือง และขณะนี้...เธอกำลังี้ยวเขา

“ฉันชื่อบงกชคะ เป็นดาราดาวรุ่ง แสดงหนังมาหลายเรื่องแล้ว หวังว่าคุณคงเคยดูนะคะ”

“ผมไม่ค่อยดูหนังไทยสักเท่าไรหรอกครับ” นายทหารหนุ่มยิ้มแก่แบบที่สาวๆ หลงใหลมานักต่อนัก

“แหม! เสียตายจริง” เธอทอดถอนใจเป็นเสียงเล็กๆ คล้ายเสียงของมาริลีน มอนโร ในภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ก่อนช้อนตามองเขาอย่างเวทนา “แต่ฉันก็เข้าใจคะ ค่าตัวหนังเป็นของฟุ่มเฟือย พวกหนุ่มๆ ที่กำลังสร้างเนื้อสร้างตัวจึงไม่เข้าไปดูให้เสียเงิน ไม่เป็นไรคะ ฉันแนะนำตัวเองก็ได้ว่าเรื่องนี้ฉันแสดงเป็นเจ้าหญิงสุดาวดี คนรักของเจ้าชายทินกร พระเอกในเรื่อง เสียตายที่ถ่ายฉากซึ่งฉันแสดงของวันนี้เสร็จไปแล้ว ไม่อย่างนั้นคุณคงได้ดูฉันแสดงหนังสดๆ”

“ไม่เห็นต้องเสียตายเลยนี่ครับ ถ้าคุณแสดง ผมก็ต้องมาดูแน่” รถมอเตอร์ไซด์คำหวานพลางทำแขนกับหลังคารถบุโรทั่ง ความช่างสังเกตทำให้เขาเห็นบงกชตัวดีสายตามองรถเก่าไทมมอย่างรังเกียจ ก่อนบ่นยิ้มให้เขาอีกครั้ง

“คุณเป็นเพื่อนของคุณยอดยศหรือคะ ฉันได้ยินเขาเรียกคุณว่าพีร์... พีร์อะไรคะ พีระ หรือว่าอ้วนพี” บงกชหัวเราะคิกคัก

“รณพีร์ครับ”

“ชื่อแปลกจริง” เธอพิมพ์ด้วยเสียงเล็กๆ ราวกับลูกแมวน้อย “ฉันขอเรียกสั้นๆ ว่าคุณพีร์ก็แล้วกันนะคะ ฉันได้ยินว่าคุณยอดยศเป็นถึงลูกนายทหารใหญ่ ผู้ชายรวยๆ นี่โง่งนะคะ ไม่เหมือนคนธรรมดาอย่างพวกเรา”

รณพีร์งุนงง ไม่เข้าใจว่าเจ้าหล่อนรวมเขาเป็นพวกเดียวกับเธอไปได้ อย่างไม่รู้ ก่อนสังเกตว่าเธอเบะปากมองรถโรตอมๆ ของกำพลอีกครั้ง หม่อมราชวงศ์หนุ่มจึงเข้าใจว่าดาราสาวคงคิดว่าเขาเป็นเจ้าของรถคันนี้กระมัง

เขายิ้มกว้าง สนุกกับการให้บงกชเข้าใจไปอย่างนั้น เพราะปฏิกิริยาของผู้หญิงร้อยทั้งร้อยที่รู้ว่าเขาเป็นถึงคุณชายแห่งจุฑาเทพช่างน่าเบื่อ หากได้เห็นสิ่งที่แตกต่างบ้าง คงสนุกไม่น้อย

“คุณพูดเรื่องความโง่งมาหลายครั้งแล้ว คุณหมายถึงอะไรหรือครับ”

“ก็หมายถึงผู้ชายโง่งๆ ที่ถูกแม่เพียงขวัญปั้นหัวนะสิคะ” บงกชกระซิบกระซาบ “ใครๆ ก็รู้ว่าแม่คนนี้เป็นเมียเก็บของคุณชนะ ไม่อย่างนั้นจะได้เป็นนางเอกคู่บุญของเขามาตั้งสามเรื่องแล้วหรือคะ อย่างเรื่องแรกก็มีการวางตัวนางเอกไว้เสียดิบดี แต่จู่ๆ คุณชนะก็ซัดแม่หนีมาจากไหนไม่รู้ เบียดนางเอกคนเดิมตกกระป๋อง แล้วปั้นแม่เพียงขวัญให้เป็นนางเอกหน้าตาเฉย รู้ไหมคะว่าเขาอยู่บ้านเดียวกันด้วยละ”

“บ้านเดียวกันหรือครับ” คิ้วหนาของคนฟังกระตุกเข้าหากัน

“ค่ะ บ้านเดียวกัน” หญิงสาวพยักหน้าซึ่งซัง “พวกเขาพยายามทำเป็นไม่สนิทกันในกองถ่าย แยกกันมา แยกกันกลับ แต่มีเต็ยกไฟที่เคยติดรถไปส่งยายเพียงขวัญบอกว่าบ้านของพวกเขาอยู่ในรั้วเดียวกัน แล้วแบบนี้จะเรียกว่าอะไรล่ะคะ”

“เขาอาจเป็นญาติกันก็ได้ล่ะครับ” ถึงไม่ชอบเพียงขวัญ รณพีร์ก็พยายามหาข้อแก้ตัวให้

“ญาติยึดอะไรกันคะ คุณชนะเป็นพ่อม่าย เมียตายไปนานแล้ว ฉันไม่เคยเห็นเขามีข่าวกับผู้หญิงสักที มีแต่แม่ที่ละคะที่จู้จี้ คุณชนะก็ดันเข้าวงการทั้งที่มีคนอยากเป็นนางเอกของเขาตั้งหลายคน เขากลับไม่เลือก” บงกชย่นจมูก สีหน้าขัดเคืองของเจ้าหล่อนบอกรณพีร์ว่าเธออาจเป็นหนึ่งในผู้หญิงกลุ่มนั้น

“เธอคงมีฝีมือด้านการแสดงอยู่บ้าง ไม่อย่างนั้นคุณชนะคงไม่เลือกมาเป็นนางเอกหรอกครับ”

“ฉันว่าฝีมือด้านอื่นมากกว่าค่ะ” บงกชแหยะยิ้มแบบที่ชายหนุ่มรู้ดีว่าเธอหมายถึงฝีมือด้านใด รณพีร์อดฉุนแแทนคนถูกกล่าวหาไม่ได้ทั้งที่เขาเองก็ไม่ชอบเพียงขวัญ “แต่ฉันว่าคุณชนะคงถูกหลอกแล้วละคะ เพราะแม่เพียงขวัญกำลังใช้เขาเป็นบันไดไต่ไปหาเสียฟุ้งซึ่งรวยกว่า เกือบสำเร็จแล้วด้วยนะคะถ้าเพื่อนคุณไม่มาคอยกันทำเสียก่อน”

รณพีร์เพ่งมองหญิงสาวที่ถูกกล่าวหาด้วยสายตาเคลือบแคลง... เหมือนเช่นทุกครั้ง ข้างกายเธอไม่เคยปราศจากผู้ชาย หนึ่งในนั้นคือเพื่อนของเขาเอง หม่อมราชวงศ์หนุ่มไม่รู้ว่าควรเชื่อบงกชดีหรือไม่ เท่าที่เห็นในวันนี้ การกระทำของเพียงขวัญสื่อเค้าว่าสิ่งที่ได้ยินมาทั้งหมดอาจเป็นความจริง

รณพีร์โกรธตัวเองอีกครั้ง เขาอยากเลิกมองเธอ แต่สุดท้ายก็พ่ายแพ้ แก่ดวงหน้าหวานสวยเหมือนกับผู้ชายทุกคน

...เขาเองก็คงไม่ต่างจากคนพวกนั้น

๔

ริมธารน้ำสายน้อยกลางพงไพรดาวดาษไปด้วยดอกไม้หลากสีขึ้น
แซมไปตามกอหญ้าเขียวขจี หมอกขาวลอยเอื่อยระไปตามยอดหญ้า ปกคลุม
ไปทุกหนแห่งราวกับพรมเมฆบนสรวงสวรรค์

ท่ามกลางสายหมอก นางกนิรีร่างอ่อนแอหนึ่งเด่นสง่าอยู่บนโขดหิน
เธอใช้นิ้วสางผมดำลึบอย่างเปลิดเปลิน ก่อนผินหน้าไปยังกอกุหลาบซึ่งบาน
สะพรั่งอยู่ริมน้ำ คลี่ยิ้ม และโน้มตัวลง หมายถึงเด็ดกุหลาบมาแซม

ซ้ำเกินไป... ใครคนหนึ่งซิงเต้ตมันไปเสียก่อน

นางกนิรีเงยหน้าขึ้น เบิกตากว้างด้วยความตกใจ ก่อนจะแย้มยิ้มเมื่อ
เห็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาราวกับเทพบุตรแต่งเครื่องทรงเต็มยศ เขายิ้ม
ตอบพลางก้าวเข้าไปใกล้ แล้วแซมดอกกุหลาบสีชมพูดอกนั้นบนเรือนผม
ของเธอ

กนิรีน้อยสะเทือนอาย เสทลบตาเมื่อชายหนุ่มตระกองกอด เขาจึงใช้
ปลายนิ้วเชยคางมันขึ้นมา

ท่ามกลางโอหมอกที่ลอยสูงขึ้น โอบล้อมคนทั้งคู่ไว้ นางกนิรีซ้อนตา

มองชายคนรักอย่างขัดเขิน นัยน์ตาทาวานฉ่ำเอ่อทันด้วยหยาดน้ำราวกับกำลัง
ซาบซึ้ง

ชายหนุ่มก็เช่นกัน น้ำตาของเขาคลอหน่วยเจียนจะหยดลงมา เขาย่น
หัวคิ้ว ปากกระตุก เช่นเดียวกับจมูกโด่งได้รูปของนางกินรีที่ขยับยุกยิก
ก่อนที่จะ...

“ฮึดเซ๊ย!” สองหนุ่มสาวจามออกมาแทบพร้อมกัน

“คัตๆ” ชนะซึ่งนั่งอยู่หลังจอมอนิเตอร์ตะโกนลั่น

ทุกคนในกองถ่ายหันมามองเป็นตาเดียว ยกเว้นพระนางทั้งสองซึ่งยัง
จามไม่หยุดสลับกับใช้นิ้วซับน้ำตาที่ไหลปรากอย่างควบคุมไม่อยู่ไปด้วย

“ขอโทษครับคุณนะ ควันมันเข้าตาจนผมແไปหมดแล้ว” พระเอก
หนุ่มขี้ตา

“ถ้าอย่างนั้นก็พักก่อนแล้วกัน ประเดี๋ยวค่อยมาถ่ายใหม่ เอ้า! รีบไป
ดูแลพระเอกนางเอกสิ”

ชนะโวยวายสั่งการแล้วก้าวฉับไปหากลุ่มคนซึ่งนั่งยองๆ อยู่ข้างเตา
ถ่านที่ตั้งเรียงเป็นแนวยาวอยู่นอกฉากใกล้กับริมน้ำ อันเป็นตัวการปล่อยควัน
โขมง

“ฉันบอกแล้วว่าอย่าใส่กากกล้วยมากไป”

“ขอโทษค่ะคุณนะ จันทน์มันมือไปหน่อย” หญิงสาวตัวเล็กจบบ
กระเป๋าทิ่มอยู่กับเพียงขวัญบ่อยๆ ประนมมือไหว้พร้อมกับโบกพัดสานหน้า
เตาไฟ ข้างกายเธอมีลูกมือผลิตหมอควันอีกหลายชีวิตซึ่งต่างก็ยิ้มแหยสลับ
กับซับน้ำมูกน้ำตาไม่ต่างจากพระนาง

ชนะบ่นอีกหลายประโยค ก่อนจะเดินไปหานางเอกสาวซึ่งเคียงคู่มา
พร้อมพระเอกของเธอ

“ไหว้หมขวัญ”

“ไหว้ค่ะ” เธอยิ้มมุ่มมันทั้งที่น้ำตายังไหลรินไม่หยุด

“เอาผ้าเช็ดหน้านี้ไปใช้สิ” ชายวัยกลางคนดึงผ้าจากกระเป๋าสี้ออกมา

ส่งให้หญิงสาวจึงรับมาซับน้ำตา

“ผมดูแลคุณขวัญเองครับ” พระเอกหนุ่มอาสาทำทั้งที่ตนเองก็สภาพแย่ไม่แพ้กัน ก่อนจะแตะศอกเพียงขวัญอย่างสุภาพ “ไปกันเถอะครับคุณขวัญ ล้างตาเสียหน่อย ประเดี๋ยวก็ดีขึ้น”

“อะ” เธอพยักหน้า เดินตามไปแต่โดยดี

...ทุกสิ่งไม่หลุดรอดสายตาของคนที่ยับสั่งเกตอยู่...

รณพีร์ซึ่งยืนดูเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่นานแล้วยิ้มหยัน ผู้หญิงคนนี้แสนแข็งแรงเป็นบ้า แม้แต่พระเอกหนึ่งที่เขาคุ้นหน้าก็ยิ่งทำเหมือนติดใจเธอ

เพียงขวัญไม่หวงตัวกับใครทั้งนั้น ยกเว้นเขา น่าตกลงสินดี!

หม่อมราชวงศ์หนุ่มมองตามหญิงสาวทุกฝีก้าว เขาเห็นเธอเหลือบแลมาและจับตานิ่งอยู่ที่ตน ดวงตากลมสวยฉายแววฉงน ก่อนที่เจ้าหล่อนจะหันกลับไปยิ้มหวานให้พระเอกข้างกายเมื่อไอ้หมอนั่นก้มลงกระซิบอะไรบางอย่าง

ดวงตาคมกริบของรณพีร์ยังตามติดหญิงสาว ประจวบกับเงาของพยัคฆ์ที่กำลังเล็งเหยื่อก่อนคร่าชีวิตมัน เขาเชื่อว่าการตัดสินใจมาพบเพียงขวัญย่อมคุ้มค่า แม้จะต้องรีบเบี่ยงรถของกำพลออกจากฝูงบินแต่หัววัน โดยไม่ทันได้แต่งเครื่องแบบทหารด้วยซ้ำเพื่อหลบยอดยศ

แน่นอนว่ารณพีร์ตรวจสอบตารางการทำงานของเพื่อนรักมาหมดแล้ว เข้านี้ยอดยศมีเวรบิน เขาอาจกำลังอยู่เหนือปากอ่าวแถบเพชรบุรี หรือที่ไหนสักแห่ง ซึ่งไม่มีทางขัดขวางสิ่งที่เขาจะกระทำในวันนี้

ชายหนุ่มรอคอยอย่างอดทน จนกระทั่งเห็นเพียงขวัญปลีกตัวออกจากพระเอกคนดังไปหลบมุม ยืนอยู่เพียงลำพังใต้ต้นไม้ใหญ่ด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย เขาจึงเดินตามไป ก่อนชะงักเมื่อหางตาแลเห็นเจ้าของร่างอ้วนท้วนที่กำลังย่อมาจากอีกทาง

รณพีร์รีบหลบวูบหลังพุ่มไม้ ลอบสังเกตการณ์อย่างเงียบเขียบ ไม่ให้สิ่งใดหลุดรอดสายตา

“จะเอ๋!” เสียงเพ่งกระโดดผลุงเข้าไปกอดนางเอกสาวจากด้านหลัง เธอ

สะต๋งสุดตัว กระทบตอกใส่จนเสี่ยตัวอ้วนนุทานเป็นภาษาจีนพร้อมมอตัวเป็น กุ้งอวๆ ด้วยความเจ็บ ขณะที่เพียงขวัญรีบถอยกรูดออกไป

“เสี่ยเพ็ง! เสี่ยมาได้ยังไงคะ” เสียงของเธอสิ้นจนคนที่แอบฟังอยู่จับได้ เสี่ยตายที่รถพีร์ไม่เห็นใบหน้าของเพียงขวัญจากมุมที่หลบอยู่ เขาใครรู้หนักว่า แท้จริงแล้วเธอรู้สึกละอย่างไร

“มาพล้อมเสี่ยหัวใจนะซี ฐึ้ใหม่ที่ผมรีบให้คนเบิ่งรถมา ซ้านิกข้าหน้อย คุณขวัญไม่ว่าเซ่ใหม่ค้ำบ” เสี่ยเพ็งลูบพุงไปมา ก้าวอวดๆ ไปใกล้หญิงสาวด้วย สีหน้ากรุ้มกริม

“ไม่หรอกคะ ดิฉันต้องไปเตรียมตัวเข้าฉากแล้ว ขอตัวก่อนนะคะ” เพียงขวัญรีบจ้ำไปอีกทาง แต่ถูกรั้งแขนไว้ด้วยกำลังมหาศาลราวกับตือโป๊ยก่าย

“ปล่อยนะคะเสี่ย” เธอพยายามดึงมือออก

“มา่ยปล่อย” เจ้าของร่างอ้วนตันรวบแขนทั้งสองของหญิงสาวอย่าง ถือวิสาสะ “อย่าทรมานผมอีกเลยคุณขวัญ ings ใ้ผู้กำกับสติเฟื่องนั้นเสี่ยเถอะ แล้วมาอยู่กับผม ผมจะเลี้ยงดูคุณขวัญให้สบายไปตลกซากเลย”

ไม่พูดเปล่า เสี่ยเพ็งรวบเธอไว้ในอ้อมกอด ทำปากจู๋ เตรียมเซยชม แก้มสาวเต็มที แบบที่รถพีร์เห็นแล้วเลือดขึ้นหน้าจนอยากฆ่าคน

หม่อมราชวงศ์หนุ่มไม่รอช้าอีกต่อไป เขาลุกพรัดขึ้น เขวี้ยงลูกหินใส่ หัวล้านเลียนของเสี่ยเพ็งตั้งเบ๊กด้วยความแม่นยำ

“เฮ้ย! เจ็บนะโว้ย” นายทุนใหญ่โวยวายพลาถกุมหัวที่มีเลือดไหลซิบๆ เพียงขวัญซึ่งหลุดจากพันธนาการจึงหันมาทางรถพีร์อย่างตกใจ จังหวะเดียวกับที่เสี่ยเพ็งชี้หน้าเอาเรื่อง “ลื้อเบ๊ิงใครวะ เอาหิงมาเขวี้ยงหัวอ้วทำไม”

“อ้าว! ขอโทษที ผมตาฟาดคิดว่าเห็นงู ที่แท้ก็หัวเสี่ยเองหรอกหรือ” รถพีร์ตอบยียวนพร้อมก้าวเข้าไปยืนข้างหญิงสาว

“เออลิวะ ลื้อคิกว่าหัวอ้วเป็นหัวงูสิเงิ นี่ถ้าอาเหมยฮัวเห็นหัวอ้ว อีต๋องคากคั้นแนวว่าโดนอะไลมา” เสี่ยเพ็งสบถเป็นภาษาจีนอีกยาวเหยียด

“ถ้างั้นเสี่ยก็รีบกลับบ้านเถอะ ถ้าเมี่ยเสี่ยรู้ว่เสี่ยไม่ได้อยู่ที่สำนักงาน

เห็นที่เสียอาจไม่ได้มาแถวนี้แล้วกระมัง” นายทหารหนุ่มยิ้มกวนประสาท เขาหาข้อมูลมาอย่างดีจนรู้ว่าเสียเพิ่งจอมช็อกกล้วยเมียที่สุดในชีวิต

“โอ้หยา! อ้าวชี้แจงแก่นั่น ผมไปก่อนนะคับลุงขวัญ แล้วจะมาใหม่อย่าลืมเรื่องที่เล่าคุยกันวันนั้นะคับ” นายทุนตัวใหญ่รีบจำ้ออกไปด้วยความรวดเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ สองหนุ่มสาวจึงอยู่ด้วยกันตามลำพัง

รณพีร์เบนสายตาไปทางเพียงขวัญ เธอจับจ้องเขาอยู่ก่อนแล้ว แก้มนวลของหญิงสาวแต่มีสีระเรื่อที่ละน้อย ก่อนแผ่ซ่านไปทั่วดวงหน้า

“ขอบคุณมากนะคะ คุณช่วยดิฉันไว้อีกแล้ว” เพียงขวัญยิ้มเงินๆ เธอขบปากเล็กน้อยอย่างลั้งเล แล้วเอ่ยถาม “ขอโทษนะคะ ดิฉันยังไม่ทราบชื่อของคุณเลย”

ท่าทางจืดจอร์รอคำตอบของเธอ ทำให้หม่อมราชวงศ์หนุ่มต้องห้ามใจสุดความสามารถไม่ให้เคลิ้มไปกับความงามพิสุทธิ์ที่เห็น

เขามีสั่งสำคัญต้องจัดการเพื่อให้เรื่องจบเร็วที่สุด ดวงตากลมแป้วคู่นี้จะได้ไม่ตามมาหลอกหลอนแม่ในความฝันยามค่ำคืนเหมือนผู้ชายโง่เง่าที่ติดกับดักของเจ้าหล่อน

“คุณไม่จำเป็นต้องรู้จักชื่อผมหรอก เอาเป็นว่าผมเป็นเพื่อนกับยอดยศ และผมมีเรื่องสำคัญจะพูดกับคุณ”

“เรื่องสำคัญ... อะไรคะ” หญิงสาวเอียงคอมองอย่างรอฟัง

“เกี่ยวกับเพื่อนของผม และคุณนั่นแหละ”

ถ้อยคำของชายหนุ่มทำให้รอยยิ้มเลือนหายไป แววดาชัดเขินระคนชื่นชมที่มีให้เขาก่อนหน้านี้ก็สลายวับ เหลือเพียงความพิศหวัง แต่เธอจะพิศหวังกับเขาหรือไม่

เพียงขวัญเขิดหน้าขึ้น จ้องเขม็งตอบอย่างระแวดระวัง ละม้ายแมวตัวเล็กๆ ที่โก่งตัวขึ้น กางเล็บ พร้อมสู้ถ้าถูกโจมตี

พยัคฆ์อย่างเขาหรือจะกลัวแมว

รณพีร์ทำสิ่งที่ตัวเองเชี่ยวชาญ... จูโจมเป้าหมายด้วยความรวดเร็ว

แม่เนยทำให้ราบคาบเหมือนตอนที่เขายังระเบิดโจมตีข้าศึก

“ยอดเยี่ยมคุ้มค่าหมั้นอยู่แล้ว พวกเขามั่นหมายกันมาตั้งแต่สมัยที่คุณพิมพ์รณยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัย ตอนนั้นเธอเรียนจบแล้ว ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายเตรียมการแต่งงานให้พวกเขาเรียบร้อยแล้ว ยอดยศเองก็รักคุณหมั้นของเขามาก คุณไม่ควรทำให้เขาไขว้เขวในเรื่องนี้”

“ไขว้เขว?” หญิงสาวทวนคำด้วยน้ำเสียงจุกๆ รณพีร์จึงยิ้มเยาะ

“อย่าทำเป็นไม่เข้าใจหน่อยเลยครับ ผมรู้ว่าคุณแสดงละครเก่งทั้งในจอและนอกจอ เรื่องแค่นี้ไม่ต้องอธิบายคุณก็น่าจะรู้ว่าผมหมายถึงอะไร”

เพียงชั่วฉับหนึ่งมันไปเหมือนกำลังพยายามตั้งสติ ก่อนหยันตาตุ๋สยจะวาววาบ

“ดิฉันจะทำให้ใครไขว้เขวได้คะ การที่คนเราจะคิดหรือทำอะไรสักอย่างหนึ่งมันขึ้นอยู่กับตัวเรา ถ้าคุณยอดเยี่ยมจะไขว้เขว ก็เป็นเพราะตัวเธอเอง ไม่หนักแน่นพอ ไม่ใช่ถูกดิฉันบังคับ”

“แต่เห็นได้ชัดว่าคุณแทบจะครอบความคิดของเขาไปหมดแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะคุณให้ความหวังเขา ยอดยศจะมาตามคุณต้อยๆ ทั้งที่คุณหมั้นตัวจริงต้องเข้าใจอย่างทุกวันนี้หรือ” รณพีร์ได้กลับเสียงกร้าว

“ดิฉันไม่เคยให้ความหวังใคร” เธอปฏิเสธเสียงดังฟังชัด

“ไม่เคยงั้นรี” รณพีร์แค้นยิ้ม “แค่ที่คุณออกอ้อนออบเขาผู้ชายทุกคนก็ตกหลุมพรางของคุณหมดแล้ว ดูอย่างเสี่ยแพ้งสิ ถ้าคุณไม่ให้ความหวังเขาเขาจะกล้าทำอย่างเมื่ออยู่กับคุณหรือ”

เพียงชั่วฉับหนึ่ง ใบหน้าแดงก่ำ แต่ยังมีเงาใจชิงตาใส่เขาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“ในเมื่อคุณไม่รู้อะไร คุณก็ไม่มีสิทธิ์มาว่าดิฉันแบบนี้ หุบปากสกปรกของคุณเสียดีกว่า”

รณพีร์อดรู้สึกผิดนิดๆ ไม่ได้ที่พูดจาร้ายกาจกับผู้หญิงทั้งที่สุภาพบุรุษอย่างเขาควรปกป้องพวกเธอ หากเป็นหญิงสาวคนอื่นคงร้องให้พุ่มพ่ายไปแล้ว

ทว่าไม่มีน้ำตาสักหยาดหยดจากเพียงขวัญ

เธอเป็นคู่ต่อสู้ที่แกร่งอย่างน่าชื่นชม แต่ในสนามรบมีแค่แพ้กับชนะเท่านั้น

“ปากผมอาจจะสกปรก แต่สิ่งที่คุณทำสกปรกยิ่งกว่า”

เพียงขวัญแหม่มปากแน่น สายตาเจ็บปวดของเธอกำลังฆ่าเขา รณพีร์สลัดมันออกไป และจู่โจมซ้ำเหมือนที่เขาฝึกมา

“ในฐานะที่คุณเป็นผู้หญิง ผมอยากให้คุณเข้าใจหัวใจของผู้อื่นด้วยกัน ขณะที่คุณหัวร่อต่อกรระชอกอยู่กับเพื่อนของผม ยังมีผู้หญิงอีกคนที่นั่งร้องไห้เสียใจ เพราะคู่หมั้นของเธอมาติดพันดารารายของคุณ”

“ดารารายดิฉันเป็นยังไง” นัยน์ตาของเพียงขวัญล้นระริก แต่ไม่มีน้ำตาสักหยด

“ก็เป็นดารารายที่ดีแต่ใช้ความสวยหลอกล่อให้ผู้ชายหลงใหลเพื่อให้ได้มาซึ่งชื่อเสียงเงินทองไงล่ะ อย่าให้ผมเสียขายเลยว่ามีใครบ้าง” รณพีร์กล่าวหา กลบความรู้สึกผิดเมื่อเห็นสีหน้าคับแค้นระคนผิดหวังของเธอ

ชายหนุ่มเชื่อว่าเพียงขวัญคงกริตรี่องหรือไม่กี่ตบเขาโทษฐานที่กล่าวหาเธอรุนแรง ทว่าหญิงสาวกลับเซิดหน้า จ้องตอบอย่างแข็งกร้าว แล้วกล่าวเสียงเย็นชา

“คุณจะถูกดูถูกดิฉันแค่ไหนก็เชิญ ในเมื่อคุณไม่รู้จักดิฉัน ดิฉันจะคิดว่าคุณน่าสมเพช มีแต่อคติ ฟังให้ดีๆ ดิฉันไม่รู้สักนิดว่าคุณยอดยศมีคู่หมั้นอยู่แล้ว และไม่เคยสนใจด้วย เพราะดิฉันไม่ได้คิดอะไรกับเธอมากไปกว่าเพื่อนคนหนึ่ง ดิฉันไม่เคยเรียกร้องให้เธอมาหา ไม่เคยให้ความหวัง ถ้าคุณต้องการให้คุณยอดยศกลับไปหาคู่หมั้นของเธอ คุณก็ควรบอกเธอ ไม่ใช่ดิฉัน”

“ถ้ายอดยศเชื่อผม ผมคงไม่เสียเวลามาพูดกับคุณแบบนี้หรอก”

หญิงสาวยิ้มเยาะ กวาดตามองเขาหัวจดเท้า รณพีร์ไม่ยอมเชื่อว่าเขาเห็นความสมเพชอยู่ในดวงตาคู่นั้น

“นั่นก็เพราะคนอย่างคุณไม่มีน้ำยาพอจะจัดการกับเพื่อนตัวเอง จึงต้อง

มาลงกับผู้หญิงที่ไม่มีทางสู้อย่างดิฉันนะสิ แบบนี้แหละหรือ... ลูกผู้ชาย”

เพียงขวัญไม่ปล่อยให้เขาโจมตีซ้ำอีก เธอสะบัดหน้า เดินจากไปด้วย
ท่วงท่าสง่างามประดุจนางพญา ไม่ใช่แมวน้อยที่ถูกเลื้อยร้ายซ้ำ

รณพีร์อดคิดไม่ได้ว่าแท้จริงแล้วคนที่แพ้ไม่ใช่เพียงขวัญ... แต่เป็นเขา

แม้จะผ่านมาเกือบสองวันแล้ว ถ้อยคำของผู้ชายคนนั้นยังตามมา
หลอกหลอนเพียงขวัญทุกครั้งที่น่ากึ่ง

เธอไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร เช่นเดียวกับที่เขาเองก็ไม่รู้จักตัวตนที่แท้จริงของ
เธอ

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา หญิงสาวได้ยินคำกล่าวหาร้ายกาจเกี่ยวกับตัวเอง
จากคนมากมาย เพียงขวัญเคยเชื่อว่าเธอทนมันได้ ทว่าสิ่งที่เขาพูดกลับสร้าง
ความเจ็บช้ำยิ่งนัก

นางเอกสาวโกรธตัวเองที่เคยหลงซาบซึ้งในความช่วยเหลือของเขา
ชายหนุ่มมาช่วยเธอถึงสองครั้ง หนแรกตอนที่เชือกชักรอกขาดจนเธอร่วง
ลงมา และอีกครั้งเมื่อถูกเลียแข้งลวนลาม

แต่แล้ว... เธอก็ได้รู้ว่าเขามาช่วยเพียงเพื่อจะฆ่าเธอด้วยคำพูดของเขา
เอง

ภาพของเทพบุตรขี่ม้าขาวแหลกลายในพริบตา เธอควรรู้ตั้งแต่แรกว่า
ผู้ชายแสนเลิกละมีแค่ในนวนิยายกับภาพยนตร์ที่ตนแสดงเท่านั้น

เพียงขวัญจำได้แม่นว่าครั้งแรกที่เจอชายหนุ่ม เธอถูกเขวนบนสาย
ชักรอก และได้ยินเสียงฝีเท้าอยู่ด้านล่าง เมื่อก้มดูจึงเห็นชายร่างสูงใหญ่แหงน
มองเธออยู่

เขาดูสะอาดตาและสง่างามยิ่งกว่าพระเอกหนังคนใดที่เพียงขวัญเคยเจอ
โครงหน้าของชายหนุ่มได้รูป ผิวคล้ำแดดแบบคนที่ชอบอยู่กลางแจ้ง เครื่อง
หน้าคมเข้ม คิ้วหนาเป็นป็น จมูกโด่งได้รูป รับกับริมฝีปากหยักซึ่งยิ้มน้อยๆ
สันgramแข็งแรงกับคางนูนเล็กน้อยมีรอยเคราจางๆ องค์กรประกอบทั้งหมด

ส่งให้ชายหนุ่มดูกล้าแกร่งประดุจนักรบ ทว่าดวงตาระยิบระยับจนคล้ายหนุ่ม
เจ้าสำราญของเขาลดทอนความแข็งแกร่งราวลงไปได้มาก

นั่นนี่ตาคนกล้าคือนั้นสะกดเพียงขวัญให้หวามไหวอย่างไม่เคยเป็น มัน
ดึงดูดเธอไม่ต่างจากแม่เหล็กจนหญิงสาวไม่อาจถอนสายตาดูออก

ครั้นได้สติ ความซัดเซินทำให้เพียงขวัญชุ่มใจที่ชายหนุ่มไม่หยุดจ้อง
เธอเสียที ตาแวววาวของเขาละม้ายดวงตาเด็กยามเจอของเล่นสนุกใจ หาก
ปล่อยให้เขาจ้องต่อไป เขาอาจเห็นเธอเป็นแค่ของเล่นที่นึกอยากมองก็มอง
อยากเล่นก็เล่น แล้วก็ทิ้งไปทันทีที่เบื่อ เหมือนกับที่ผู้ชายส่วนใหญ่มักทำกับ
ผู้หญิง

ไม่มีวันที่เธอจะยอมเป็นของเล่นของผู้ชาย โดยเฉพาะคนปากร้ายใจดำ
ผู้นั้น

เธอจะไม่หลงกลดวงตาแวววาวซึ่งตามติดเธอไปแทบทุกหนแห่งตลอด
เวลาที่เขาอยู่ในกองถ่ายอีกแล้ว หญิงสาวเคยสงสัยว่าชายหนุ่มจ้องเธอเพราะ
เหตุใด บัดนี้เธอรู้คำตอบแล้ว... รู้ซึ่งจนเจ็บไปทั้งโพรงอกเลยทีเดียว

เขาก็คงจะไม่ต่างจากผู้ชายทุกคนในโลกนั้นแหละ ไม่มี...มีผู้ชายอยู่
สองคนที่ไม่จัดอยู่ในจำพวกนั้น... ผู้ชายเพียงสองคนที่เธอรักอย่างแท้จริง เธอ
ควรคิดถึงพวกเขา ไม่ใช่คนปากเสียแบบนั้น

เพียงขวัญขบปากเมื่อใบหน้าถมึงทึงและคำพูดร้ายกาจของชายหนุ่ม
กลับมาหลอกหลอนเธออีกครั้ง

“คิดมากอีกแล้วใช้ให้หมยชายขวัญ”

เสียงคุ่นเคยของเพื่อนรักเรียกหญิงสาวให้หันไปมอง จันท์กะพ้อซึ่ง
นั่งอยู่ตอนหลังของรถเก๋งด้วยกันจับจ้องมาอย่างเป็นห่วง

ไม่มีความลับระหว่างเพียงขวัญกับจันท์กะพ้อ พวกเขาสนิทกันมาแต่
เด็กเนื่องจากบ้านอยู่ละแวกเดียวกัน เมื่อเพียงขวัญเข้าโรงเรียนนาฏศิลป์
หลังจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ จันท์กะพ้อก็ย้ายตามไปเรียนด้วยจนจบ
ประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูงเทียบเท่าอนุปริญญา พวกเขาไม่ได้เรียนต่อ

เพราะฐานะไม่ดี เพียงขวัญจึงมาเป็นนางเอกภาพยนตร์ของชนะ ส่วนจันทน์กะพ้อทำงานในกองถ่าย และคอยติดตามดาราสาวไปทุกที่เพื่อดูแลความสะดวก

เรื่องของผู้ชายปากเสียคนนั้นเป็นหัวข้อหนึ่งที่เพียงขวัญปรับทุกข์กับเพื่อน เธอสบตาจันทน์กะพ้อแทนคำตอบ อีกฝ่ายจึงยิ้มปลอบเหมือนที่ทำเสมอยามไม่สามารถคุยกันตามลำพัง จนกระทั่งรถเก๋งพาทั้งสองมาหยุดหน้าหมู่บ้านซึ่งมีเถาวัลย์เกี่ยวพันไปตลอดแนวจนแทบไม่เห็นซี่ไม้ ลูกตำลึงสีแดง ส้มตัดกับใบเขียวครีมีราวกับจิตรกรใช้พู่กันแต้มไว้

เพียงขวัญก้าวลงจากรถตามหลังเพื่อนรักที่เปิดประตูไม้รออยู่แล้ว เธอกระพุ่มมือไหว้คุณลุงคนขับรถที่มาส่ง ก่อนจะเดินเข้าไปในบริเวณบ้านจนได้ยินเสียงดนตรีไทยดังออกมา และหยุดลงตรงสนามหญ้าหน้าบ้านไม้ขนมปังขิง หลังย่อม ประตูด้านหน้ามีระเบียงนั่งเล่นยื่นออกมา คลุมด้วยซุ้มไม้ระแนงซึ่งมีดอกบานบุรีสีเหลืองกับยอดเขียวสดของมันเลื้อยพัน

“ขอบใจมากนะที่ไปเป็นเพื่อนฉัน” เพียงขวัญเปิดกระเป๋า หยิบซองจดหมายสีขาว และดึงปีกธนบัตรที่อยู่ภายในออกมาบางส่วน “ค่าถ่ายแผ่นโฆษณาวันนี้ ฉันจะแบ่งให้เธอด้วย”

“อู๊ย! ไม่ต้องหรอก เธอเก็บไว้เถอะ ฉันอยู่กับพี่สาวแค่สองคน ไม่ได้ลำบากอะไร” จันทน์กะพ้อดันมือเพื่อน “เธอต่างหากที่มีภาระดูแลคนตั้งเยอะ นี่ก็จะครบกำหนดจ่ายค่าเช่าเรียนของตาณตแล้วไม่ใช่หรือ แถมยังค่าเช่าบ้านกับค่าหมอมของคุณยายอีก”

“แต่เธอต้องเสียเวลาไปกับฉันเกือบทั้งวันทียวนะ” หญิงสาวนินหัวน้าลำบากใจ

“ฉันเต็มใจจะไปกับนางเอกดาวรุ่งทำให้ฉันได้เห็นอะไรสนุกๆ ตั้งเยอะ แค่นั้นก็พอแล้วละ” จันทน์กะพ้อยิ้มละไม

“แต่...”

“เถอะนำขวัญ เราเป็นเพื่อนกัน อย่าตีค่าความเป็นเพื่อนของฉันด้วย

ตัวเงินเลย เอาเป็นว่าเมื่อไหร่ที่ฉันไม่มีกิน เธอก็เลี้ยงฉันแล้วกัน”

“ขอบใจนะ” เพียงขวัญยิ้มซาบซึ้ง รอยยิ้มของเธอคงไปไม่ถึงดวงตา
คู่หูจึงทักหน้าเคร่ง

“เธอไม่สบายใจเรื่องอะไรหรือขวัญ”

“เธอก็รู้... หลายวันมานี้มีแต่เรื่องวุ่นๆ” เพียงขวัญถอนใจ การถ่ายทำ
ภาพยนตร์ก็เหนื่อยมากแล้ว เรื่องปวดหัวอื่นๆ ยังมารุ่มขี้าก

เสียแพ้งรูกหนักขึ้นทุกที พระเอกยอดนิยมก็ชอบบริหารเสน่ห์จันทน์
รำคาญ รวมไปถึงยอดยศที่เธอเพิ่งตัดสัมพันธ์กับเขาไปหมาดๆ และสุดท้าย...
ผู้ชายคนนั้น

“ถ้าทำหน้าที่แบบนี้คงไม่พ้นเรื่องผู้ชายปากเสียนั่นอีกละสิ” จันทน์กะพ้อ
ถามด้วยใบหน้าบูดบึ้ง

“ฉันไม่อยากคิดถึงคำพูดของเขาหรอกนะ แต่ทุกครั้งที่ว่าง ฉันก็อด
นึกถึงมันไม่ได้”

“ลืมมันเสียเถอะ เธอไม่ได้เป็นอย่างที่เขาว่าสักหน่อย แล้วเธอก็พูดกับ
คุณยอดยศไปแล้วไม่ใช่หรือ เรื่องน่าจะจบแล้วนะ”

“ฉันก็หวังอย่างนั้นล่ะจันทน์” เพียงขวัญฝืนยิ้ม

เธอตัดสินใจคุยกับยอดยศตรงๆ บอกชายหนุ่มไม่ให้มาพบเธออีก
เพราะไม่สบายใจที่ทำให้เขามีปัญหากับคู่หมั้น ยอดยศดูเสียใจมาก เขาพร่ำ
บอกเธอว่ารัก เพียงขวัญจึงตัดบทว่าไม่เคยคิดเกินเลยกับชายหนุ่มนอกจาก
เห็นเขาเป็นเพื่อน

หญิงสาวไม่รู้ว่าปານี่ยอดยศจะเป็นอย่างไร แต่เธอทำดีที่สุดแล้ว
คนใจร้ายจะได้ไม่มาหาเรื่องอีก

ไม่ต้องเจอกันตลอดชาติยิ่งดี!

การสนทนาของทั้งคู่ต้องหยุดกลางคันเมื่อเด็กชายวัยแปดขวบวิ่งถลา
ออกมาจากตัวบ้านพร้อมตะโกนทักด้วยความดีใจ

“พี่ขวัญกลับมาแล้ว!”

“ตาต” เพียงขวัญทรุดกายลง อ้าแขนรับคนตัวเล็กๆ ที่โถมเข้ามากอด
 “อยู่กันตั้งสองคน ทักคนเดียวเองหรือ พี่จันทน์นอนกลับบ้านแล้วนะ”
 จันทน์กะพ้อแก้มทำปากยื่น ประณตจึงรีบยกมือไหว้และยิ้มประจบ

“พี่จันทน์อย่างอนผมเลยนะครับ ผมรอพี่ขวัญกับพี่จันทน์มาตั้งนานแล้ว
 ยายนอนหลับ แม่ทำกับข้าว บ้าก็มัวแต่สอนนักเรียน ไม่มีใครเล่นกับผมเลย
 ลักคน” เด็กชายโอดครวญ เพียงขวัญจึงแก้มเข้า

“ที่แท้ก็เห็นพวกพี่เป็นเพื่อนเล่นนี่เอง”

“กลับมาทานแล้วหรือลูก ทำไมไม่เข้าไปในบ้านเล่า”

หญิงวัยสี่สิบเศษก้าวออกมาหน้าระเบียงบ้าน ตามด้วยเด็กหญิงวัย
 ไล่เลี่ยกับประณตสามคน ทั้งหมดงู๋งอกระเบนสีแดง ต่างกันตรงที่เด็กๆ
 สวมเสื้อนักเรียน ขณะที่คนเป็นครูสวมเสื้อแขนกระบอกสีขาวเรียบร้อย เธอ
 สูงเพรียวพอกับเพียงขวัญ ใบหน้าประพิมพ์ประพายคล้ายหญิงสาวอยู่มาก
 โดยเฉพาะดวงตาคมซึ่ง ต่างกันตรงที่มันเจือแววโศกจนยากกลบเสียน

“แม่สอนว่าเสร็จแล้วหรือคะ” เพียงขวัญลุกขึ้นทำความเคารพ ก่อนโหม
 กอดมารดาที่เดินเข้ามาใกล้

“จ๊ะ แล้วขวัญละ ไปไหนมา วันนี้แม่เห็นพี่นะอยู่บ้าน ไม่น่าจะมีถ่าย
 หนังไม่ใช่หรือ” นภาตอบลางรับไหว้เด็กหญิงที่ทยอยออกจากบ้านไปที่ละคน

“ไม่มีหรือคะ วันนี้เราพักกอง ขวัญเลยมีเวลาไปถ่ายแผ่นโฆษณา
 ยาสีฟัน” เธอยิ้มบางๆ

“อีกหน่อยคุณแม่จะได้เห็นหน้ายายขวัญติดอยู่ทุกที่ในพระนครเทียว
 นะคะ ในหนังสือพิมพ์ก็มีด้วยคะ” เพื่อนรักรีบแย่งคุยโอ้

“อะฮ้า! วิเศษจริง ผมอยากเห็นรูปพี่ขวัญแล้วละครับ จะได้ไปอวดเพื่อนๆ
 อีกว่าพี่สาวผมเอง”

“อวดได้ แต่เราต้องไม่ใช่เกียจแปร่งฟันรู้ไหม พี่โฆษณา ยาสีฟัน ตาต
 เป็นน้องของพี่ที่ต้องฟันสะอาดเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นไปบอกใครว่าเป็นน้องพี่
 เขาก็จะไม่เชื่อ” เพียงขวัญตีหน้าเคร่งสั่งสอน เด็กชายจึงยิ้มแหยแต่ก็ยอม

ตกลง

“ขวัญทำงานหนักเกินไปรีเปลา่ลูก วันหยุดก็ไม่ได้พัก หน้าตาถึงซีดเซียว คงเหนื่อยมากใช่ไหม” นภาลูบศีรษะบุตรสาวอย่างรักใคร่ คนเป็นลูกจึงหึกยิ้ม สดใส

“ไม่เหนื่อยหรอกค่ะแม่ ขวัญยังมีแรงทำงานได้อีกเยอะ ต่อไปเราจะไ้ รวย ไม่ต้องเช่าบ้านเขาอยู่ ตาณตก็ได้เรียนสูงๆ เวลាយาย แม่ หรือน้ำหลัน ไม่สบาย เราจะไ้ไม่ต้องยืมเงินใครไปจ่ายค่าหมออีก แล้วยังลุ้นนะอีกคน ทำงานหนักมาเยอะแล้ว ถ้าขวัญมีเงิน ขวัญจะไ้เลี้ยงลุนะสมกับที่สัญญา กับป้าราตรีไว้” เพียงขวัญมองมารดาอย่างมุ่งมั่น

นภาถึงกับน้ำตาคลอ “หนูเป็นเด็กน่ารักและกตัญญู แม่ภูมิใจในตัวหนู มาก พี่ราตรีก็คงดีใจที่ขวัญไม่ทอดทิ้งสามีของแก”

“เอ... แล้วยี่ลุนะอยู่บ้านหรือคะ ไม่ทราบวาป่านนี้ทดลองทำเครื่อง ชักกรอกสำเร็จรึยัง จะไ้เนรมิตนางกินรีบินได้สมใจลุนะเสียที” จันทน์กะพ้อ เปรยพลางเหลียวไปทางบ้านหลังที่อยู่ถัดไป มีเพียงรั้วไม้คั่นกลาง

เพียงขวัญเหลือบแลตาม เธอเองก็สงสัยเช่นกัน

๑๕

เพียงขวัญเปิดประตูไม้ฝุๆ ซึ่งชนะกับเธอช่วยกันทำมาหลายปีแล้ว เพื่อให้คนทั้งสองบ้านไปมาหาสู่กันได้สะดวก

หญิงสาวถือปืนโตเถาใหญ่ลัดเลาะไปตามขอบรั้ว เธอผ่านพุ่มไม้รกๆ ไร่การตัดแต่งข้างตัวบ้าน กวาดตามองหาผู้กำกับคู่บุญ ครั้นไม่เห็นจึงเดินต่อไปจนถึงลานดินหลังบ้านซึ่งอยู่ติดริมน้ำ นานๆ จึงมีเรือผ่านไปสักที พื้นหญ้าหรือมหาริมชาติการดูแลเลื่อนไปด้วยกลีบดอกหางนกยูงสีส้มแดงและกองไม้กับวัสดุก่อสร้างที่ระเกะระกะไปทั่ว

ทันใดนั้นใครคนหนึ่งก็พุ่งลงมาจากเหนือศีรษะขวางหน้าเธอไว้ และลอยค้างเติ่งอยู่ตรงนั้น

เพียงขวัญสะดุ้งโหยงแทบปล่อยปืนโตทิ้ง เมื่อเพ่งดูชัดๆ จึงเห็นว่าสิ่งที่ลอยแกว่งอยู่บนเส้นเชือกคือกระสอบซึ่งอัดแน่นไปด้วยกากมะพร้าวมัดเป็นรูปร่างคล้ายคน

เธอขอบปากด้วยความฉุน หันหลังขวับไปยังต้นหางนกยูงสูงใหญ่
“ลุงนะ ขวัญตกใจหมดเลย!”

ชนะกระโดดตมลงออกจากที่ซ่อนพลางหัวเราะชอบใจ “ก็ใครใช้ให้ขวัญมาหลอกลงกำลังทดลองเครื่องจักรออกอยู่พอดีเล่า”

“ถ้าขวัญหัวใจวายตายไป ลุงจะทำอย่างไรละคะ” หญิงสาววางปืนโถลงบนกองไม้อย่างอนๆ

“ง่ายนิดเดียว ลุงก็แค่หานางเอกใหม่มาเล่นแทนขวัญนะสิ” ชนะยิ้มล้อปล่อยเชือกในมือซึ่งผูกไว้กับลูกรอกบนกิ่งทางนกยูง ให้กระสอบหล่นลงบนพื้นดินซ้าๆ

“ถ้าหาได้ง่ายแบบนั้นก็ดีสิคะ นางเอกที่ยอมเสี่ยงตายกับเครื่องมือเครื่องไม้ของลุงมีแค่ไม่กี่คนหรอก”

ไม่ใช่แค่นางเอกเท่านั้น พระเอก ตัวประกอบ รวมจนถึงทีมงานที่ยอมเสี่ยงกับอุปกรณ์ล้ำสมัยของชนะก็มีนับคนได้ แต่ที่หายากยิ่งกว่าคือนายทุนกระเป๋านักซึ่งยอมใจป้อออกเงินค่าสร้างเครื่องมือสารพัดอย่าง คนในวงการต่างเห็นว่าชนะเป็นผู้กำกับจอมเพี้ยน ชายวัยกลางคนไม่ยกโกธ และหมกมุ่นกับการประดิษฐ์อุปกรณ์ประกอบการถ่ายภาพยนตร์ที่ไม่มีใครกล้าใช้ต่อไป

คนในครอบครัวเท่านั้นจึงจะรู้สาเหตุที่ผู้ชายร้ายแรงอย่างชนะเปลี่ยนไปเดิมที่เขาก็ไม่ต่างจากคนปกติทั่วไป ชนะทำงานในวงการภาพยนตร์มาตั้งแต่อยุคบุกเบิก ใต้เต้าจนเป็นถึงผู้กำกับที่นักแสดงมากมายอยากร่วมงานด้วย

จนกระทั่งเมื่อหลายปีก่อน ภรรยาคู่ทุกข์คู่ยากเสียชีวิตด้วยโรคร้าย ความร่ำรวยของชนะจึงจากไปพร้อมกับเธอ ผู้กำกับคนดังหันไปทุ่มเทกับงานอดิเรกที่เขารัก นั่นคือการประดิษฐ์อุปกรณ์ทั้งหลายที่ไม่มีใครยอมรับ ยิ่งนานวันอาการยิ่งหนักเกินเยียวยา หลายครั้งที่เครื่องมือของชนะก่อความวุ่นวายในการถ่ายทำ นักแสดงประสบอุบัติเหตุ นายทุนซึ่งเคยไว้ใจฝีมือชนะต่างก็เลิกจ้างไปตามๆ กัน เช่นเดียวกับดาราสาวที่ปฏิเสธไม่รับงานของเขา

ชนะไม่สนใจ เขากัดฟันสู้ต่อพร้อมกับทดลองเครื่องมือเหล่านั้น ในที่สุดนายทุนซึ่งเคยรู้จักก็ช่วยเหลือให้เขาได้กำกับภาพยนตร์อีกครั้งเมื่อเกือบสองปีก่อน

แม่นายทุนจะเลือกนางเอกกับพระเอกชื่อดังมาให้ นักแสดงสาวกลับไม่กล้าเล่นบทบู๊ผาดโผนประกอบระเบิดควันที่ชนะประดิษฐ์กับมือ เขาต้องความหานางเอกอยู่นาน สุดท้ายจึงเลือกเพียงขวัญ หลานแท้ๆ ของภรรยาซึ่งเป็นลูกมือช่วยเหลือชนะสร้างของเล่นประหลาดมาตลอด เธอเองก็เพิ่งเรียนจบต้องการทำงานหาเงินจุนเจือครอบครัว หมิงสาวจึงตอบตกลงโดยไม่เสียเวลาคิด

น้อยคนจะรู้ว่าเพียงขวัญคือเด็กหญิงที่ชนะเลี้ยงมาตั้งแต่เกิด เนื่องจากพวกเขาไม่อยากให้ใครรู้ว่าใช้เส้นสาย คนมากมายจึงเข้าใจผิด ทั้งที่ความจริงแล้วชนะเปรียบประดุงพ่อของเธอมากกว่าบิดาตัวจริงเสียอีก

พ่อของเพียงขวัญพบนาฬิกาเมื่อคราวที่เธอเป็นนางรำตัวเอกในงานวันประสูติของเจ้านายพระองค์หนึ่ง เขาสานต่อความสัมพันธ์กับเธอทันที นาฬิกาเองก็รับไมตรีโดยไม่รู้สึกรู้หาว่าผู้ชายที่ตนรักมีครอบครัวอยู่แล้ว หลังอยู่กินกันมาพักหนึ่งโดยที่ฝ่ายชายต้องเดินทางไปประจำที่ต่างจังหวัด เธอจึงทราบความจริงว่าเขามีลูกเมียอยู่ที่นี่ นาฬิกาจึงตัดสัมพันธ์ทั้งที่กำลังตั้งครรภ์อ่อนๆ

หมิงสาวพามาตาและน้องมาเช่าบ้านอยู่ใกล้กับเรือนหอของพี่คนโต ซึ่งแต่งงานกับชนะมาหลายปีแล้ว แต่ไม่มีลูก เมื่อเพียงขวัญเกิด เธอจึงเป็นแก้วตาดวงใจของทุกคน

โชคร้ายที่เรื่องเศร้าคล้ายกันนี้เกิดขึ้นกับบุหลัน น้ำเต้าๆ ของเพียงขวัญ เมื่อคู่รักที่คบหากันมานานไปแต่งงานกับลูกคนใหญ่คนโตในกระทรวงของเขา ทั้งให้บุหลันคลอดบุตรชายตามลำพัง ประณตจึงเป็นเสมือนลูกของชนะไปอีกคน

หากไม่มีชนะ เพียงขวัญก็ไม่รู้ว่าเธอและคนในครอบครัวจะมีชีวิตอย่างไร เธอเคยเป็นเสาหลักให้ทุกคนพึ่งพิงได้จนกระทั่งบ้าของเธอเสียชีวิตลง ทว่าตอนนี้หมิงสาวไม่รู้ว่าใครกำลังพึ่งใครกันแน่ ชนะไม่สนใจสิ่งใดนอกจากงานที่เขารัก เขาจดจ่อกับการกำกับหนังให้ดีที่สุด หาเครื่องมือแปลกประหลาดซึ่งไม่มีใครเคยทำมาใช้ โดยไม่คำนึงถึงต้นทุนของมัน

เพียงขวัญต้องดูแลค่าใช้จ่ายทั้งหลายของเขา โชคดีที่จันทน์กะพ้อมา

ช่วยอีกแรง แต่ก็หลายเรื่องที่หญิงสาวต้องจัดการด้วยตัวเอง ปัญหาหลักคือเรื่องของคนที่สร้างความปวดหัวให้เธอมาจนทุกวันนี้

หญิงสาวต้องอดทนกับเสียงเพ็งผู้ออกทุนสร้างหนังสองเรื่องหลังให้ชนะ เนื่องจากนายทุนที่เคยกู้ชื่อให้เขารับผิดชอบบบานปลายทั้งหลายไม่ไหว เธอยังต้องจำใจทำดีกับนักแสดงชาย รวมถึงทีมงานหนุ่มและแกที่เข้ามากะลุ่มกะเหลี่ย ไม่นับคนใหญ่คนโตจากหลากหลายวงการที่พยายามเข้ามาหาหญิงสาวด้วยเจตนาร้าย ทั้งที่เพียงขวัญชยะแขยงเต็มทน

ชนะไม่เคยสนใจคนเหล่านี้ เขาทำงานของเขาโดยไม่คิดสร้างความสัมพันธ์กับใคร หลายครั้งที่ความเพี้ยนของชนะทำให้คนมากมายไม่พอใจ เพียงขวัญจึงต้องเข้าไปไกลเกลี่ยเพื่อให้พวกเขาอมทำงานกับลุงต่อไป

หญิงสาวจับจ้องผู้มีพระคุณซึ่งยุ่งอยู่กับการกระตุกเชือกในลูกรอก ก่อนเขาจะดึงดินสอที่เสียบไว้ตรงใบหูพร้อมกับหยิบสมุดฉีกในกระเป๋ากางเกงออกมาจดอะไรไว้ และพิมพ์คำคนเดียว

“ตกลงว่าเครื่องจักรอกของลุงใช้งานได้รึยังจ๊ะ” เธอชวนคุย ครั้นเขาไม่หันมา เพียงขวัญจึงเรียกดังขึ้น “ลุงนะ!”

“หา... อะไรนะ” ชายชราหันมาอย่างมึนงง

“ขวัญถามว่าเครื่องจักรอกของลุงใช้งานได้แล้วหรือยัง”

“ยังหรอ ก ลุงต้องคำนวณใหม่อีกที ลุงอยากให้ขวัญเหาะไปมาได้ เหมือนกับนางกินรีบินจริงๆ ไม่ใช่ห้อยอยู่เฉยๆ” เขาตอบพลางก้มหน้าจดยิกๆ ในสมุด

“นี่ก็นานแล้วนะจ๊ะ ทดลองในกองถ่ายมาก็หลายครั้ง ถ้ายังไม่สำเร็จ อีกงบประมาณคงบานปลาย เสียเพ็งอาจจะไม่พอใจ”

ไม่ใช่เรื่องนี้เท่านั้นหรอ ก เธอกำลังกลัวว่าตัวเองจะหมดความอดทนกับเสียงจอมช็อกเข้าสักวัน ในเมื่อเขารุกหนักขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่เกรงใจ

“ลุงก็พยายามอยู่ อีกไม่นานหรอ ก ขวัญ เชื่อลุงสิ” ชนะพยักพยิตโดยไม่หันมามอง หญิงสาวจึงถอนใจ ก่อนเสียบๆ เคียงๆ ถามถึงสิ่งที่รบกวน

จิตใจ

“ลุงนะจ๊ะ ถ้าหากว่าเราทำให้เสีย पैงไม่พอใจแล้วเขาไม่ช่วยเรา เรายังมีนายทุนคนอื่นอีกไหมจ๊ะ”

คราวนี้ชนะเหลียวหน้ามา ชมวดคิ้วจนหน้าตาองววยตามปกติของเขา เปลี่ยนเป็นขิงขัง

“ไม่มีหรอกขวัญ หนูก็รู้ว่าไม่มีใครเงินหนาเท่าเสีย पैงอีกแล้ว ทางที่ดีอย่าขัดใจเขาดีกว่า ลุงเองก็ต้องรีบสร้างเครื่องจักรอกให้สำเร็จ ไม่อย่างนั้นลุงก็คงแย่เหมือนกัน”

ชนะพยักหน้าหงิกๆ กับตัวเอง ก่อนหันกลับไปง่วนกับเชือกและลูกรอกอีกครั้ง เขาจึงไม่เห็นสีหน้าของเพียงขวัญที่เครียดจัดเมื่อรู้ว่าไม่มีทางออกอื่นสำหรับพวกตน

ผู้ชายอีกสองคนที่กำลังเคร่งเครียดคือ รณพีร์กับยอดยศ นายทหารทั้งสองยืนประจันหน้ากันอยู่ข้างสนามบิน ไม่สนใจเครื่องบินรบลำแล้วลำเล่าที่แล่นผ่านและทะยานขึ้นฟ้าเสียงดังลั่น

ใบหน้าของรณพีร์ขมกว่าเคย แต่ยอดยศถมึงทิ้งยิ่งกว่า

“แกไปพูดอะไรกับคุณขวัญ”

“เธอมาฟ้องเกรี่ง” รณพีร์ยิ้มหยัน “ไม่รู้ว้าเยาะหยันหญิงสาวที่ถูกกล่าวถึงหรือกำลังหยามหยันตัวเองกันแน่ ความรู้สึกผิดต่อเธอตามราวีเขาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน เช่นเดียวกับสายตาเจ็บปวดของเพียงขวัญซึ่งทิมแทงใจทุกคราที่นึกถึง

“นั่นปะไร ฉันคิดอยู่แล้วว่าแกต้องพูดอะไรกับเธอแน่ๆ” ยอดยศแทบจะตบเข้าผาด หม่อมราชวงศ์หนุ่มจึงงุนงง

“อ้าว! ตกลงเธอไม่ได้มาฟ้องแกหรือ”

“ฟ้องก็ดีสิ อย่างน้อยฉันจะได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น นี่เธอเล่นพูดกับฉันแต่ว่าไม่ให้ไปหาอีก เพราะไม่ต้องการให้ฉันมีปัญหากับคุณหมั้น เธอจะรู้ได้ยังไงว่า

ฉันมีห้องพิมอยู่แล้วถ้าแกไม่บอก”

“เพียงขวัญทำถึงขนาดนั้นทียวรี” รณพีร์เลิกคิ้วขึ้นอย่างคาดไม่ถึง อีกฝ่ายจึงยืนยันอย่างฉุนเฉียว

“เออสิวะ เธอยังบอกฉันอีกนะว่าไม่เคยคิดอะไรกับฉันนอกจากเพื่อนขนาดนั้นยืนยันว่ารักเธอ เธอยังไม่ฟังเลย เอาแต่ย่ำซ้ำๆ ให้ตัดใจแล้วกลับไปหาห้องพิมเสีย เพราะไม่ว่าอย่างไรเธอก็ไม่อาจคิดกับฉันเกินกว่าเพื่อนได้ ฉันไม่ควรเสียเวลากับเธออีก ดีไม่ดีพวกคนใจสกปรกจะเข้าใจเธอผิด คิดว่าเธอเป็นดาราที่แต่ใช้ความสวยหลอกล่อผู้ชายและแย่งคนรักของคนอื่น ทั้งที่เธอไม่ต้องการเป็นมือที่สามของใคร”

“คนใจสกปรกนั่นหรือ” หม่อมราชวงศ์หนุ่มหัวเราะหยัน “ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเพียงขวัญจงใจว่าใคร

“ไม่ใช่เวลามาขานะไอ้พีร์ เพราะแกที่เดียวคุณขวัญถึงปฏิเสธฉัน แม้แต่หน้าก็ไม่ให้ไปเห็น นอกเสียจากฉันกลับไปคืนดีกับห้องพิม เธอจึงจะยอมพบฉันอีก”

“เด็ดขาดจริง ไม่น่าเชื่อว่าเพียงขวัญจะกล้าทำถึงขนาดนี้ แถมยังเล่นบทแม่สื่อแม่ชักเสียด้วย สมเป็นนางเอกจริงๆ” รณพีร์ทำเสียงเยาะกลบเกลื่อนความทิ้งระคนนับถือ

“ฉันบอกแกแล้วว่าคุณขวัญเป็นคนดี ไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่เกิดที่นี้แกเชื่อรึยังเล่า”

รณพีร์ยิ้มเฉยๆ ไม่อยากยอมรับว่าเพียงขวัญไม่เหมือนกับที่เคยคาดไว้ บางทีเธออาจมีเป้าหมายสูงกว่าการเป็นคุณนายทหารจึงยอมปล่อยยอดยศอย่างง่ายตาย จนนักบินหัวท้าวแห่งถ้ำพยัคฆ์^{๑๑} อย่างเพื่อนเขาโอดครวญราวกับจะเป็นจะตาย

^{๑๑} ฉายาของกองบินน้อยที่ ๑ ซึ่งมีสัญลักษณ์เป็นเสือโคร่ง จึงถูกขนานนามว่า ‘ถ้ำพยัคฆ์’ หรือ ‘ถิ่นพยัคฆ์’

“แกจะเสียใจไปทำไมวะ ถ้าเพียงขวัญกล้าไล่แกถึงขนาดนี้แสดงว่าเธอไม่มีเยื่อใยกับแก แกควรรักคนที่เขารักแกอย่างคุณพิมถึงจะถูก”

“แกไม่เคยมีความรักนี้ แกถึงไม่รู้ว่าจะทำใจยากแค่ไหน ฉันยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าระหว่างคุณขวัญกับน้องพิมฉันรักใคร่มากกว่ากัน” ยอดยศฮึดฮัด จนรณพีร์เริ่มจูนขึ้นมาจริงๆ

“ชะ! ้วยยยยอน จนปานนี้แล้วแกยังคิดจะจับปลาสองมืออีกหรือวะ แกจะรักเพียงขวัญแค่นั้นก็เรื่องของแก แต่เธอไม่ได้รักแกตอบ เธอปฏิเสธแกตามตรงก็ดีแล้ว แกจะได้ไม่ต้องล้งเล็กลงไปอีกไงเล่า”

“แกเองก็เคยคบผู้หญิงที่ละหลายคนเหมือนกันนี่หว่า เรื่องอะไรมาว่าฉันจับปลาสองมือคนเดียววะ” เพื่อนรักตะเบ็งเสียง สีหน้าของหม่อมราชวงศ์หนุ่มจึงขี้นมลง

“ฉันยอมรับว่าคบผู้หญิงหลายคน แต่ฉันไม่เคยคบใครจริงจังสักคน แค่เป็นเพื่อนกินข้าว ฟังเพลง เล่นเทนนิส ไม่ก็ครั้ง ก็เท่านั้น ทุกคนรู้ว่าฉันไม่เคยสานสัมพันธ์ลึกซึ้งกับใคร ไม่เคยไปเกี่ยวกับผู้หญิงคนเดียวเกินห้าหน อันที่จริงสามหนก็เก่งมากแล้ว และที่สำคัญฉันไม่ไปกับผู้หญิงคนไหนตามลำพังสองต่อสอง เพราะฉันก็หวงตัวเป็นเหมือนกันนะโว้ย”

ยอดยศเงยบังนไป รณพีร์จึงล่ำทับ

“แกกับฉันไม่เหมือนกัน แกมีคู่นั้นเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้ว แพบทุกคนในพระนครต่างก็รู้ การที่แกจับปลาสองมืออย่างนี้ไม่ดีกับใครสักคน ถ้าแกจะคบกับเพียงขวัญ แกก็ควรจัดการเรื่องคุณพิมให้จบๆ หรือถ้าแกเลือกคุณพิม แกก็ไม่ควรไปยุ่งเกี่ยวกับเพียงขวัญอีก ตัดสินใจเลือกสักทางสิวะ”

ใบหน้าของยอดยศสลดลง “แต่คุณขวัญไม่ได้รักฉัน”

รณพีร์พยกหน้าเห็นใจ สายตาของเพื่อนหม่นลง ก่อนยอดยศจะเดินออกไปจากบริเวณนั้นอย่างเศร้าสร้อย

หม่อมราชวงศ์หนุ่มไฟลั่นถึงหญิงสาวที่ทำให้เพื่อนรักอาการหนักอีกครั้งที่สายตาดูผิดหวังแกมตัดพ้อของเธอสุดชั้นในมนโสน้ำนี้

รณพีร์นี่หัวหน้า พลังตะออกข้างซ้ายของตัวเองด้วยความรู้สึกเจ็บแปลบ
อย่างไม่มีเหตุผล

ความรู้สึกแปลกประหลาดที่รบกวนนายทหารหนุ่มทำให้เขาบึ้งรถมา
ถึงกองถ่ายภาพยนตร์หลังอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นชุดลำลองที่หอพัก
นายทหารโสดได้เพียงไม่นาน

เส้นทางขรุขระทำให้รณพีร์ก่นดาตัวเองที่ปล่อยให้อารมณ์ควบคุมจิตใจ
เขาเกือบหันหลังกลับไปอยู่หลายครั้ง แต่สุดท้ายก็พารถคันเก่าของกำพลมาถึง
จุดหมายจนได้

เรืออากาศโทหนุ่มจำต้องขับรถบู่โรทั้งคันนี้อีกครั้ง เขาไม่น่าไปทำขันทิ
เรื่องขับเครื่องบิน ลูกบ้าของรุ่นน้องเหลือล้นเสียจนขันทิสามารถผ่านมาตรฐาน
ของเขาได้เป็นครั้งแรก แถมยังทำได้ดีมากเสียด้วย เขาจึงต้องให้แม่จากรัวร์
เปิดประตูคันงามแกขันทิไปตามสัญญา แต่ในเมื่อขันทิไม่มีรถและมักไปไหน
มาไหนกับกำพล รุ่นน้องคนหลังจึงให้รณพีร์ใช้รถของตนแทน

หม่อมราชวงศ์หนุ่มจอดรถไ้ตรัมไม้ใกล้กับที่เดิมซึ่งเคยจอด เขาไข
กุญแจล็อก เพียรถามตัวเองหลายครั้งว่าตัดสินใจถูกต้องแน่หรือ

เขาไม่เคยตัดสินใจผิดพลาด แต่ดูเหมือนเพียงขวัญจะทำให้ระบ
ความคิดปั่นป่วนไปหมด ชายหนุ่มปิดความว่ารุ่นออกไป ก้าวไปข้างหน้าอย่าง
ที่เสียงเรียกร้องในหัวใจสั่ง

ความเคลื่อนไหวของกลุ่มคนอยู่ในป่าที่ไกลออกไป เขาคาดว่าเพียง
ขวัญคงอยู่หลังกำแพงมณูษย์ซึ่งยกแผ่นฟอยล์ขนาดใหญ่หลายแผ่นค้ำไว้
ปล่อยให้แสงสะท้อนจากดวงอาทิตย์ส่องไปยังนักแสดง รณพีร์ชะเง้อดูจนเห็น
เพียงขวัญกับพระเอกคนดัง เธอพยายามแสดงตามบทพยางค์ตาเมื่อแสง
สะท้อนวาววาบจากแผ่นฟอยล์ส่องเข้าหน้าเกินไป ชนะจึงต้องสั่งคัด ก่อน
เพียงขวัญจะขยับตาเบาๆ อย่างน่าเอ็นดู

กว่าจะรู้ตัวชายหนุ่มก็พลอยืมไปแล้ว เขาหน้าทุบทันควัน จังหะเดียว

กับที่ตำราสาวเหลือบมาเห็น ก่อนเธอจะเดินทางไปทางอื่นอย่างมั่นคง

คิวหนาของรถพีร์กระตุกเข้าหากัน สิ่งที่เราทำไม่ได้เกินความคาดหมายแม้แต่น้อย หากกระนั้นชายหนุ่มก็หงุดหงิดปนสมน้ำหน้าตัวเอง

ประวัติยอดเยี่ยมในเรื่องผู้หญิงของรถพีร์ต่างพร้อมในคราวนี้ ไม่เคยมีสาวคนใดแสดงอาการบึ้งตึงใส่เขามาก่อน ยกเว้นเพียงขวัญ ดาราที่ใช้ความสวยเป็นบันไดให้ตัวเอง

“ไม่พอใจอะไรหรือคะ หน้าเครียดเทียว” บงกชชักขึ้นจากด้านหลังรถพีร์จึงยิ้มออก ดวงตาฉายแววรู้มกริมเมื่อเห็นร่างอวบอ้วนอย่างที่ผู้ชายทุกคนเห็นแล้วน้ำลายสอ

“สวัสดีครับคุณบงกช”

“ตายจริง คุณจำฉันได้ด้วยหรือคะ”

“ทำไมผมจะจำผู้หญิงสวยๆ อย่างคุณไม่ได้เล่าครับ” อารมณ์ของเขาดีขึ้นจนยิ้มตาแพรวพราวส่งให้หญิงสาวสะเทือนอายพลางหัวเราะขบใจ

“ไม่เห็นคุณพีร์เสียหลายวัน คิดว่าจะลืมกันแล้วนะสิคะ คุณยอดยศก็หายไปเลย สงสัยจะทะเลาะกับเพียงขวัญ”

“อ้าว! พวกเขาทะเลาะกันหรือครับ” คนฟังแสวงประหลาดใจ

“ค่ะ” บงกชก้าวเข้ามาใกล้จนรถพีร์ได้กลิ่นน้ำปรุงหอมกรุ่น เธอกวาดตาแลซ้ายแลขวา เมื่อไม่เห็นใครจึงเล่าต่อด้วยเสียงเบาลง “ฉันว่าแม่ที่มีที่หมายใหม่ค่ะ วันก่อนเสียเพิ่งก็เข้าไปพูดด้วยตั้งนานสองนาน แถมยังยื่นขีดแทบยกกันด้วยนะคะ ไม่รู้คุณชนะยอมได้อย่างไร”

“อ้อ... ตกลงเพียงขวัญเลือกเสียเพิ่งแน่หรือครับ” รถพีร์หน้าตั้งใจเด็ดปุดๆ จนผลอจ้องหญิงสาวที่ถูกกล่าวหาอย่างชิงชัง

“ไม่ทราบสิคะ วันนี้ก็มีแฟนตัวยงของหล่อนมาหาค่ะ” บงกชหัวเราะกึก “คนนี้มีมาหลายครั้งแล้วถึงได้ทำทำสนิทสนมใส่หล่อน เขาแก่กว่าเสียเพิ่งอีกนะคะ แต่แม่เพียงขวัญนะสิคะเกิดทำเป็นเล่นตัว เขาจึงต้องกลับไป ฉันเองก็เพิ่งสังเกตว่าผู้ชายที่ยายเพียงขวัญจ้องจับต้องอายุทำลิปขึ้นไปและมีเงินเป็น

กระสอบเท่านั้น แถมยังต้องไ้่ تابอดอีกด้วยค่ะ”

บงกชเล่าเจ็ยแจ้วต่ออีกครู่ใหญ่ จนกระทั่งถึงเวลาที่เธอต้องเข้าฉาก รณพีร์จึงได้อยู่คนเดียวอีกครู่

ชายหนุ่มจับความริษยาที่บงกชมีต่อเพียงขวัญได้ หากเป็นเมื่อก่อน เขาคงเชื่อเธอไม่ลืมหูลืมตา แต่หลังปะทะคารมกับเพียงขวัญและรับรู้เรื่อง ที่หญิงสาวตัดรอนยอดยศ รณพีร์จึงพยายามให้ความเป็นธรรมแก่เธอ หาก กระนั้นเขาก็ยังลังเล

การถ่ายทำภาพยนตร์ยังดำเนินต่อไป เช่นเดียวกับสายตาของรณพีร์ซึ่ง จับนั่งอยู่ที่นางกินรีแสนสวย เจ็บแปลบทุกคราเมื่อดวงตาคู่สวยไม่แม่แต่จะ เหลือบแลมา ประหนึ่งว่าสิงห์หนุ่มแห่งจุฬาเทพซึ่งไม่เคยมีผู้หญิงคนใดปฏิเสธ เป็นเพียงฝุ่นผงไร้ค่าสำหรับเธอเท่านั้น

รณพีร์ชบครามแน่น ยิ้มหยันตัวเองที่รู้สึกเจ็บปวดเพียงเพราะดารา สาวคนหนึ่งเกลียดชังตน เขาต่างหากที่ควรรังเกียจพฤติกรรมของเธอ

หม่อมราชวงศ์หนุ่มถอนสายตาดออกจากวงหน้ามตริงตรา เขาเดิน ออกไปจากบริเวณนั้น ไม่หันกลับอีกเลย

รณพีร์เพิ่งไปถึงลานจอดรถ เขาเห็นศิระมะมันเลียนของเสี้ยฝั้งสะท้อน แสงแวววาวอยู่ข้างรถเมอร์เซเดส-เบนซ์สีเลือดหมู ถัดจากรถของกำพลหลายคัน ก่อนจะผลุบหายเข้าไปในเมอร์เซเดส-เบนซ์พร้อมกับผู้ชายอีกคนสอง คนหนึ่ง ตัวสูงใหญ่อย่างผู้ใช้แรงงาน อีกคนผอมกว่าแต่หน้าเหลี่ยม พวกเขาไม่เหมือน คนธรรมดาทั่วไป ดูหลุกหลิก ลับๆ ล่อๆ และอันตราย

สัญชาตญาณนักรบบอกรณพีร์ว่าอาจมีสิ่งไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้น ี่ไม่รู้ ว่ามันคืออะไร แต่สายตาช่างสังเกตของนักบินทำให้เขาไม่ยอมยกปล่อยผ่าน

รณพีร์หลบวบฉับไว ก่อนจะย่องเข้าไปใกล้ด้วยฝีเท้าเงียบกริบดังที่ฝึก มาตั้งแต่อยู่โรงเรียนนายร้อยฯ

เสียงของพวกเขาค่อนข้างเบาจนแทบจับความไม่ได้ แต่ไม่เกินความ

สามารถของเรืออากาศโทหนุ่ม ลางสังหรณ์ของรณพีร์เป็นความจริง เมื่อเสีย
เพียงกล่าวเสียงเด็ดขาดว่า

“อ้าวต้องการผู้หญิงคนนี่... เพียงขวัญ!”